

Uitgave van de Historische Kring Gente, 13e jaargang (2006) nummer 2

Colofon: Voorlaatste pagina

Ganita mare

Voorheen Marktpraat

Deze mare is bestemd voor:

Zie enveloppe/omslag /acceptgiro

historische kring

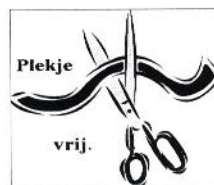
•villa gannite marca•
ganite•villa gannitae marca in
pago batawa•villa ganneta•ganeta•
villa gannita hubam I•gannitta villa
ecclesta•ganita villa curtis•g
annida locus vel villa•ga
nida•gant•ganit villa
curia•gente•ge
nt•gennit•g
enth in auer
betuwe•gh
ent•gannit
ense oppidi
um•ghend•
ghendt•ghe
ntt•gaent•
gaendt•ge
nd•gendt•

gente

Een foto ons uit Heerlen toegestuurd van een in de Langstraat gemaakte foto in zo rond ongeveer 1936/1937. Rij boven, van links af: Hein, Gerrit Lena, Bé, Sen. Midden: Piet, Pa en Ma Salemink-Wegh, Joep en daaronder Leo en Nico. Zij woonden in de Langstraat, even voorbij de 2e rotonde richting Haalderen. Zie pagina 2 voor een nadere toelichting.

- 3 Anderhalf jaar in Villa Ganita
- 4 Bestuursmutaties
- 5 HKG met een oranje tintje
- 6 Bijna 70 jaar Kersenfeest
- 8 De kerk in het koffiedik
- 8 Wapenstoel
- 9 Wandelen door de oudste stad van Nederland
- 10 Ons durpke op de webside
- 11 Gemengd zangkoor Sint Caecilia
- 13 Van schaakbord naar stamboom
- 14 Ien 't Gendts: Hèn en wèrum nor schôl
- 15 Gendts woordenboek.
- 16 IJssport (Gelderlander 1941)
- 16 Boerderij de Lootakkers (archeologie)
- 19 Voetballen
- 20 38 jaar Gendt
- 24 Feest met Open Monumentendag
- 25 3e keer: de explosie
- 25 Foto stadswandeling
- 26 Een mannelijke Mona Lisa
- 28 Lodewijk Anthony Vintcent
- 30 Feest met Open Monumentendag
- 30 Lena Salemink
- 31 Aanwinsten
- 31 Welkom nieuwe leden
- 31 Oud en nieuw nieuws
- 31 Colofon

Een nieuwe Ganita mare

We hebben na wikken en wegen onze Ganita mare aangepast. Wij waren al langer ontevreden over de tekeningen en foto's in onze uitgaven. Foto's, zwart-wit, grijs of in wisselende kleuren en/of van wisselend kwaliteit, zij kunnen niet of alleen met heel veel moeite op eenzelfde niveau uit het kopieerapparaat gehaald worden.

Eenvoudigweg gezegd, we willen het eens uitproberen met drukwerk. Wel duurder, maar zoals men beweert, met een beter resultaat.

Als dat bevalt, zullen we ermee doorgaan.

Hoeveel de meerdere kosten, over een jaar gemeten, daardoor gaan stijgen, moeten we afwachten.

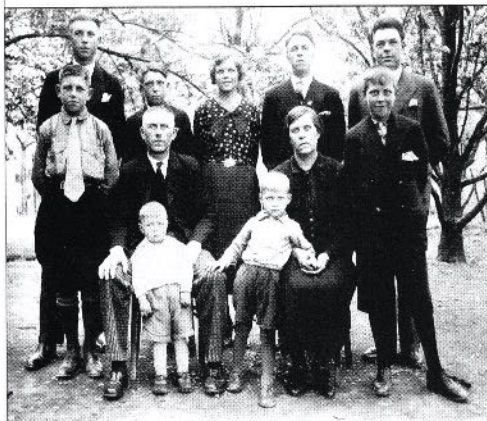
Dit hangt ook nog samen, met hoe andere kosten in ons nieuwe onderkomen zich gaan ontwikkelen.

We blijven u op de hoogte houden.

Voor een aantal leden is een acceptgiro formulier bijgesloten. Wat hiermee verzocht wordt zal duidelijk zijn.

BELANGRIJK

De leden die nu een stortingformulier hebben ontvangen en betaald hebben op 23 maart of op 25 maart, worden verzocht contact op te nemen. Telefoon: **0481 421503** Wij hebben namelijk hiervan (nog) geen specificatie ontvangen.

Voorpagina

De foto op de voorpagina werd ons toegestuurd na een langdurig en prettig gesprek, door mw Bets Salemink-Flintrop uit Heerlen. Ze was in de oorlogsjaren al met haar man Hein naar Zuid-Limburg gegaan.

Frappant dat ze na al die jaren nog altijd echt Gendts met me kon praten. Geen greintje van een Limburgse inslag. Ze zei: 'Ik hè mè mien man nooit anders as Gendts geprôt'.

Nadat ik de foto ontving, heb bij Leo Salemink nog een paar nadere inlichtingen opgehaald.

Drie mannen uit het gezin zijn naar Canada geëmigreerd:

Sen, Piet en Joep.

Twee mannen zijn verhuisd naar Zuid-Limburg: Hein en Bé.

Drie mannen bleven in Gendt wonen en daarnaast ook de ouders.

De dochter Lena ging, nadat ze nog kersenkonigin was geweest in 1939 in het klooster.

Van de 11 mensen op de foto zijn alleen Gerrit en Leo nog in leven. Daarnaast nog drie schoonzusters.

Voor een paragraaf uit een brief van Lena vanuit Australië Nieuw Guinea kunt op pagina 30 terecht.

Anderhalf jaar in Villa Ganita

In januari vorig jaar zijn we officieel ons nieuwe gebouw, Villa Ganita, ingetrokken. Na bijna twaalf jaar verlieten we het gebouw aan de Markt. De meesten van ons hebben heel goede herinneringen aan ons oude onderkomen. Het was er gezellig; iedereen zat bij elkaar in de grote ruimte waar de vergadertafel stond waardoor het onderlinge contact gemakkelijk was. En we hadden het idee dat de kring toen eigenlijk pas 'echt' begonnen was.

Tot 1993 woonden we bij wijze van spreken in een kast in de bibliotheek waar we gastvrijheid gekregen hadden. Aan de Markt kregen we de ruimte om de spullen die overal bij bestuursleden thuis lagen, bij elkaar te brengen zodat ze veel gemakkelijker in te zien en te bestuderen waren. Veel leden hebben de weg naar de Markt gevonden, al was het alleen maar om een kopje koffie te drinken of gezellig wat te kletsen. Niet voor niets groeide het ledental van ongeveer honderd naar zo'n vierhonderd. Het eigen gebouw heeft zeker aan die groei bijgedragen. Zou die ongedwongen gezelligheid in het nieuwe gebouw aan de Nijmeegsestraat blijven?

We denken dat we die vraag positief kunnen beantwoorden. In het begin was het wel even wennen. Van één grote centrale ruimte gingen we naar vijf kamers. Weliswaar hadden we in het oude gebouw ook meer ruimtes, maar die deden eigenlijk alleen maar dienst als opslagplaats. Nu hebben de secties hun eigen plekje.

De bezoeker komt binnen in een ruime hal. De documentatie zit meteen links van de ingang. Daarnaast is kamer van genealogie en heeft Tom Nahon met zijn spullen een plaats gevonden.

De kamer van de burgemeester is ingericht als bibliotheek en kan eventueel dienst doen als vergaderkamer. Hier staat de prachtige kast die burgemeester Van der Meulen bij zijn koperen ambtsjubileum van de Gendtse burgers cadeau heeft gekregen. Bovendien staat er een mooie klok. Kast en klok waren door de gemeente Lingewaard opgeslagen in Bommel, maar dankzij de bemoeienis van Henk Gertsen en Joost Hendrixx hebben we deze meubels van de gemeente in bruikleen gekregen en staan ze weer op de plaats waar ze horen.

De oude raadszaal is nu de centrale ruimte. We gebruiken hem ook voor lezingen en andere bijeenkomsten waarbij we niet al teveel bezoekers verwachten. De sectie archeologie huist op een niet verwachte plaats. Zij die in de grond wroeten zitten

op zolder; een ongewone plek, maar plenty ruimte. Dat is gemakkelijk, want als ze bezig zijn met bijvoorbeeld het restaureren van vondsten, kunnen ze hun spullen rustig laten liggen. De archeologen hebben gezelschap gekregen van Gerard Janssen die er zijn kaartmateriaal opgeslagen heeft.

Ons zorgenkindje is de kelder. Vroeger had de gemeente Gendt er haar archief, maar vanwege het vocht werd die ruimte daarvoor afgekeurd. Wij hebben er documentatie opgeslagen die niet direct nodig is, maar dat er verre van ideaal. Door wat kunstgrepen is de luchtvochtigheid min of meer onder controle, maar ideaal is de situatie niet. We zoeken naar een betere oplossing.

De oude gemeente Gendt was ons, zeker in financieel opzicht, gunstig gezind. Daar zaten we (absoluut) goedkoop. Die situatie is deels veranderd. Lingewaard komt ons fors tegemoet wat de huur van het pand betreft. Daar staat tegenover dat andere kosten voor onze rekening komen. Dat gaat dan over zaken als een gebruikersvergunning, verzekeringen en vooral de energiekosten. Er moet ruim 460 m² verwarmd worden en dat is met de huidige prijzen geen sinecure. Tot nu toe kan onze penningmeester dat allemaal betalen, vooral dankzij een uitgekiend financieel beleid en de contributieverhoging die we vorig jaar – met het oog op de verhuizing – moesten doorvoeren.

Al met al kunnen we zeggen dat we tevreden zijn. Iedereen heeft zijn draai gevonden. Bovendien zijn we trots op het karakteristieke pand, de geschiedenis van Gendt waardig
Namens het bestuur,

Geert Visser

Bestuursmutaties

Op de bestuursvergadering van 20 maart hebben we afscheid genomen van ons bestuurslid **Willem Rasing**. Niet omdat hij uitgekeken is op het bestuurswerk of de sectie genealogie, waaraan hij leiding gaf, maar omdat hij een andere baan gekregen heeft. Willem is bevorderd tot majoor bij de marechaussee met als standplaats Coevorden. Vandaaruit gaat hij leiding geven aan een afdeling die het grensgebied van Delfzijl tot Haaksbergen in de gaten moet houden. Gaat u dus maar rustig slapen. Willem blijft in Gendt wonen, maar is doordeweeks in Drente. Hij gaat dus een weekendhuwelijk leiden en heeft daarom (begrijpelijk) veel minder tijd voor de kring.

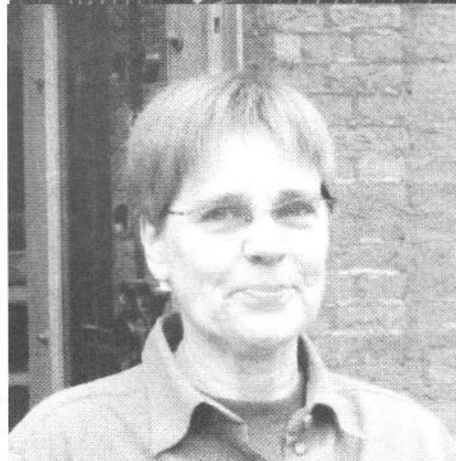
Hij is in januari 1999 als opvolger van Antoon Peters lid van het bestuur geworden. Zoals gezegd, heeft hij leiding gegeven aan de sectie genealogie. Het door zijn voorganger opgezette computersysteem heeft hij fors uitgebreid tot de ruim 42.000 namen die het nu bevat. Zonder de andere secties tekort te doen kan gezegd worden dat genealogie het meest geraadpleegd wordt. Deze sectie krijgt de meeste vragen en in veel gevallen gaan de bezoekers opgetogen naar huis, want Willem heeft weer een stukje van de familiepuzzel opgelost. De kring werd er ook niet slechter van, want op voorstel van Willem, zijn we een kleine vergoeding gaan vragen voor de verleende diensten en de daarbij horende computeruitdraai.

In de bestuursvergaderingen maakte Willem indruk door zijn rustige en afgewogen visie op de zaken die ter tafel kwamen. Die inbreng zullen wij node missen. Maar, hij heeft een goede opvolger. **Mia Gerrits-Bouwman** was al een tijdje medewerker van de sectie genealogie en nam Willem veel werk uit handen. Gelukkig was zij bereid Willem als bestuurslid op te volgen. Heel het bestuur was (en is nog) blij met haar toezegging de open gevallen plaats in te nemen.

Er is nog een verandering in het bestuur. Onvoorstelbaar, maar waar. Na drie en twintig jaar stopt **Harrie Scholten** met het penningmeesterschap. Wie Historische Kring Gente zegt, zegt Harrie Scholten. Financiën, ledenadministratie, aanvullen van materiaal, manusje-van-alles en de leiding van Ganita Mare en Marktpraat: bijna een kwart eeuw Harrie Scholten. Hij stond in 1983 aan de wieg van de kring. Nadat Wim Otemann een paar maanden de centen beheerd had, nam Harrie dat in 1983 over. Hij deed dat, nadat hij de financiële beslommeringen van Gendt 750 jaar stadsrechten afgerond had. Zonder overdrijving kan gezegd worden dat hij samen met secretaris Dini van den Bergh-Rensen de kring vorm gegeven heeft. Zijn beleid heeft ervoor gezorgd dat de kring financieel gezond is. Zijn kennis van Gendt was en is een bron voor anderen; naar 'zijn' Marktpraat en Ganita Mare grijpt ieder lid. Harrie gaat het wat kalmer aan doen; mag dat ook wanneer je 74 bent? Gelukkig blijft hij wel lid van het bestuur en Ganita Mare verzorgen, zodat we van zijn ervaring gebruik kunnen blijven maken.

Per 1 juli neemt **Geert Witjes** de functie van penningmeester over. Met zijn achtergrond als medewerker van de Rabobank zijn de gelden van de kring ook in goede handen.

Geert Visser, voorzitter

Een historische kring met een oranje tintje

U hebt het ongetwijfeld al in de krant gelezen, Henk Klaassen is lid geworden van de Orde van Oranje Nassau. Dus nu telt ons bestuur toch 3 koninklijk gedecoreerden: Tom Nahon, al lang geleden, Harrie Scholten, een paar jaar terug en nu dan ook Henk Klaassen.

Hij werd door ons voorgedragen op goede gronden, vanwege zijn vele activiteiten op maatschappelijk, politiek en cultureel terrein. In het verleden werd nog regelmatig een onderscheiding uitgereikt voor een zoveel jarig dienstverband. Maar als je al betaald wordt voor werk dat je (soms) met plezier doet, hoor je naar mijn mening niet ook nog met een lintje beloond te worden. Dat doet afbreuk aan het lintje van mensen die onbetaald veel voor de gemeenschap doen.

In de krant is bij de opsomming van al Henks activiteiten er wel een potje van gemaakt. Daarom hier nog even de feiten. Henk is een bestuurslid van de Historische Kring Gente van het eerste uur. Niet zomaar een bestuurslid, maar iemand waar je altijd een beroep op kunt doen. Hij is bekend vanwege de fototentoonstelling met het Kersenfeest, die hij altijd samenstelt, maar daarnaast is hij goed voor elke klus, voor het in elkaar zetten van een boekenkast, tot opwinden van de klok, tot koffiezetten en afwassen toe, zoals hij vaak gekscherend opmerkt. Een allrounder, die in veel commissies zat en nog zit. De straatnamencommissie, de commissie Open Monumentendag, als lid van de AWG en het latere Lokaal 2000 in politieke commissies, zitting had in de Stichting Herdenking Bevrijding Over-Betuwe waaronder ook het monument "De Vlucht" in Doornenburg bij de veerpont behoort. Iemand met het hart op de goede plaats, die vakbondswerk deed in de ondernemingsraad van Vahali, voorzitter is van de FNV Lingewaard en als zodanig een nauw contact onderhoudt met jubilarissen en hulp bij de jaarlijkse belastingaangifte verschaft. Hij collecteert al meer dan twintig jaar voor de Hartstichting, voor de kankerbestrijding ofwel het Koningin Wilhelmina Fonds en het Rode Kruis. Hij is drager bij de Vincentiusvereniging bij uitvaarten; kortom, teveel om op te noemen.

Nu kun je nog zoveel voor de gemeenschap betekenen, je moet wel voorgedragen worden en de burgemeester moet die voordracht wel ondersteunen. Dus toen wij een jaar geleden de aanvraag deden, was het afwachten of dit gehonoreerd werd. Enige weken voor Koninginnedag werd ik

door de gemeente gebeld, dat Henk Klaassen onderscheiden zou worden, 's morgens op 28 april 2006. Paniek brak uit. Want Henk had mij verteld, dat hij juist rond die tijd vanwege zijn 40-jarige huwelijk van zijn kinderen een vakantie-weekje dacht te krijgen. Zou hij er dan wel zijn? Op een woensdagmorgen, toen Henk in het kringgebouw was, "moest" ik een boodschap doen. Het is namelijk traditie, dat het slachtoffer zo lang mogelijk in het ongewisse wordt gehouden. Ik wilde er zeker van zijn dat zijn vrouw Willy alleen thuis was. Thuis bij Willy werd een van de dochters gebeld. Dochter Hetty vertelde mij dat hun cadeautje op 28 april zou ingaan, maar pas 's middags. Gelukkig, het kon allemaal doorgaan. Zijn naaste familie werd op de hoogte gebracht, maar nu moest er nog een goede smoes bedacht worden, waarom Henk op die vrijdag naar de Valom in Huissen moest komen. Een week later, tijdens het koffiezetten vertelde ik Henk tussen neus en lippen door dat Willem Rasing, die net tevoren als bestuurslid afgetreden was omdat hij promotie bij de Marechaussee gemaakt had, door die instelling voorgedragen was voor een koninklijke onderscheiding. Ik ging ervan uit dat hij Willem de eerste tijd toch niet zou zien. Ik vroeg hem, zogenaamd namens Willems vrouw Willemien, of Henk bij die gelegenheid de foto's wou maken, zoals hij wel vaker doet. Henk protesteerde nog

(Vervolg op pagina 6)

(Vervolg van pagina 5)

dat hij dan al met vakantie weg was. Daarop ontspon zich het volgende gesprek. "Ik heb je gisteren gebeld, maar je was niet thuis, maar Willy zei dat het 's morgens geen probleem was". "Als ik dan maar niet de hele morgen moet blijven, want ik moet dan ook nog pakken". "Nou je kijkt zelf maar, hoe lang je het wilt maken". Dus Henk zou

komen. Willem en Willemien werden ook in het complot betrokken voor het geval hij een van beiden zou treffen en Willem verklaarde dat hij ter opluistering in vol ornaat zou verschijnen.

Op de dag zelf haalde ik Henk vroeg van huis op om zogenaamd Willem vóór te zijn, maar ook om zijn vrouw Willy de gelegenheid te geven om nog op tijd met een van de dochters in de Valom te komen. Willy speelde het spel perfect mee en liep nog in haar oude kloffie rond. Onderweg informeerde Henk nog of er veel mensen van de Marchaussee verwacht werden, maar ik wist natuurlijk van niets. Toen wij het parkeerterrein opdraaiden, zag Henk opeens een bekende filmen, zijn schoon-

zoon. Daarachter ontwaarde hij zijn dochter Ariane en de kleinkinderen. "Ik begin opeens wat te vermoeden", en meteen volgde een stomp tegen mijn arm met "gemenerik". Daarna was het compleet feest. Zijn familieleden kwamen, enkele bestuursleden van de kring en natuurlijk ook Willem en Willemien Rasing; Willem in uniform met daarop een rits medailles, maar zonder het oranje lintje. Dat zou er die dag ook niet meer komen.

Henk werd in het zonnetje en in de bloemetjes gezet. Na afloop kreeg ondergetekende ook een bos. Henk ging immers op vakantie. Zo werd liegen en bedriegen nog beloond. De Historische Kring Gente kan overigens met drie gedecoreerden wel een nieuwe naam krijgen: HKG: Historisch Koninklijk Genootschap.

Yvonne de Boer

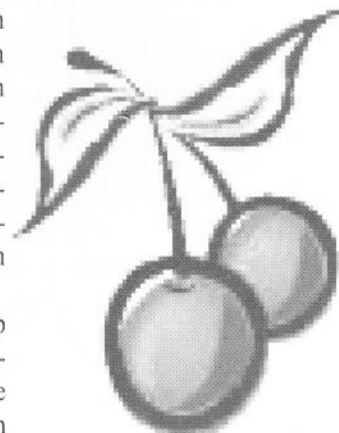
Bijna 70 jaar Kersenfeest

Met traditie moet je niet breken. Vooral een historische kring niet. Met de jaarlijkse fototentoonstelling in De Leemhof kun je rustig van een Kersenfeesttraditie spreken. Het is sinds 1939 met een enkele onderbreking dat het Kersenfeest in Gendt plaatsvindt en de Historische Kring Gente maakt daar al meer dan 20 jaar deel van uit. Ook dit jaar is door Henk Klaassen weer een fraaie verzameling historische foto's verzameld. Ditmaal rond het thema "religie". De historische kring heeft zich de laatste jaren intensief ingezet voor het behoud van de rooms-katholieke kerk en het aangrenzende kerkhof. De acties waren tevergeefs, zoals ieder wel bekend is, maar waren wel de aanleiding om in ieder geval op de foto het nodige vast te leggen.

Tijdens de tentoonstelling wordt een uitsnede uit het katholieke en protestantse leven van vroeger en nu gepresenteerd. Processies, met natuurlijk de Omdracht van Hulhuizen, communicantjes, dominees en paters, kerkelijke gebouwen, doop, huwelijken en begrafenissen.

Menigeen zal zichzelf of bekenden uit de jonge jaren tegenkomen op de foto's. Dit feest van herkenning vindt ook altijd plaats bij de albums met schoolfoto's die op de tafels liggen. Dit is iedere keer weer een groot succes en de Historische Kring probeert natuurlijk steeds weer andere albums te

tonen. Laatst is een oproep gedaan om schoolfoto's van vroeger van de Mariaschool beschikbaar te stellen, omdat die in de collectie maar bescheiden vertegenwoordigd waren. Die oproep heeft wel wat opgeleverd. Ook die foto's zijn dus nu in het archief aanwezig.

Voor het geval u zich vorig jaar of dit jaar niet in de foto's terug kunt vinden, dan is er nog iedere maandagavond en woensdagmorgen de gelegenheid het kringgebouw Villa Ganita, Nijmeegsestraat 19, te bezoeken, intussen misschien al even bekend als het voormalige Gendtse gemeentehuis. Sinds vorig jaar heeft de historische kring een prominente plaats in deze locatie.

Voor foto's, maar ook voor krantenknipsels, bidprentjes, gegevens voor stamboomonderzoek, landkaarten en naslagwerken kunt u daar terecht. En waarschijnlijk hebt u ook wel eens een lezing of een excursie van de Historische Kring meege-

(Vervolg op pagina 7)

(Vervolg van pagina 6)

maakt; altijd gratis en met steeds weer een ander boeiend onderwerp dat iets te maken heeft met de Gendtse geschiedenis. Alleen in juli en augustus is de Historische Kring Gente wegens vakanties gesloten. Mocht u de zolder of kast weer eens opruimen en nog iets van uw Gendtse verleden tegenkomen, dan is er geen betere plek dan de Historische Kring Gente. Maar ga ook in ieder geval kijken tijdens het Kersenfeest in de Leemhof, op zaterdag 24 juni van 14.00 tot 21.00 uur en op zondag 25 juni van 11.00 tot 20.00 uur. Tot dan.

Yvonne de Boer

Op de **tentoonstelling** zal ook een kostbaar kleinnood te zien zijn.

Hiernaast ziet u de eerste en laatste pagina van een enkele eeuwen oud missaal.

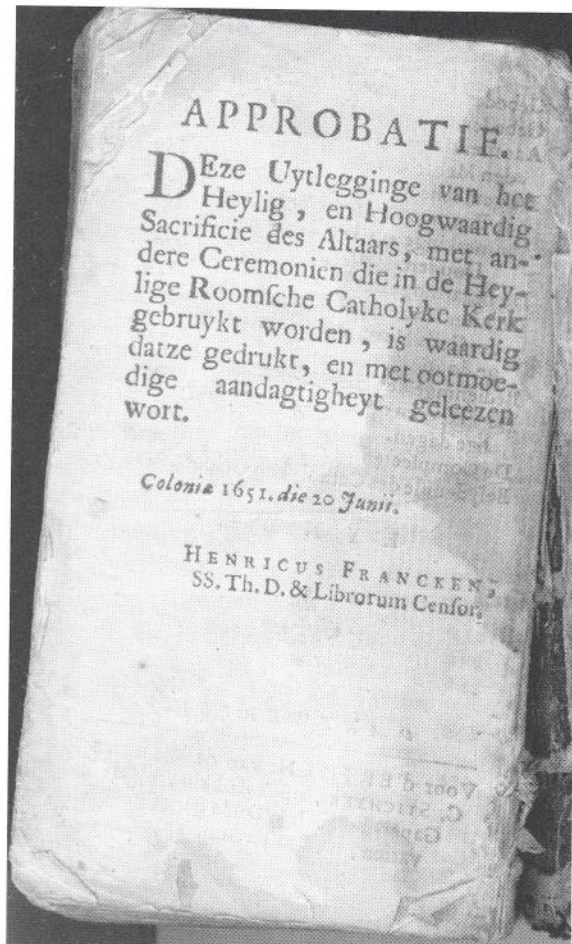
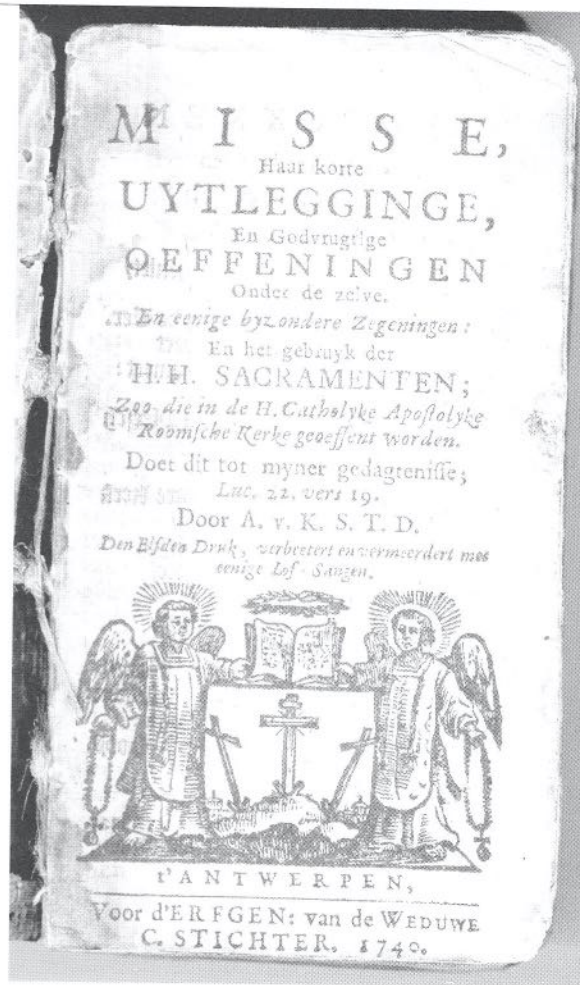
Het is in ons bezit gekomen uit de nalatenschap van "Meester Dinissen"

Het kerkboek is in Colonia (Keulen) kerkelijk goedgekeurd in 1651, die 20 Junii.

Het werd in Antwerpen herdrukt in 1740. "Voor d'ERFGEN: van de Weduwe C. Stichter, op 't Rokkin, by de Gapersteeg, in d'Oude Berg Calvarien, Amsterdam. 1740.

Het heeft nu dus de zeer respectabele ouderdom van 266 jaar.

Het heeft 491 bladzijden waarvan ruim 30 tekeningen.

De kerk in het koffiedik

“Werk: Als gevolg van een gelukkig toeval kun je een oud project weer nieuw leven inblazen. Jij dacht dat het niet te realiseren was en nu blijkt op eens alles mogelijk te zijn”.

Dat las ik zaterdag 13 mei in mijn horoscoop in De Gelderlander. Als ik in horoscopen zou geloven, zou ik denken dat het waar is. Want in de Monumentencommissie, waar ik lid van ben, is diezelfde week besloten, dat B&W weer geadviseerd zal worden, voor de zoveelste keer, om de kerk van Gendt tot monument te verklaren. En dat terwijl de gemeenteraad er al een tijd geleden tegen was om het rijksmonument te laten worden. En het college van burgemeester en wethouders even later ook een voorstel voor de kerk als gemeentelijk monument torpedeerde. Een gelopen race dus, leek het. De monumentencommissie blijkt er nu anders over te denken. Er is een nieuw college van burgemeester en wethouders, zegt men, en dat kan er weer heel anders over denken. Ik help het hopen, maar mijn vertrouwen in horoscopen is nihil. Het is bijzonder jammer, dat het kerkhof al verdwenen is. De zogenaamde “ensemblewaarde” van het complex met kerk, kerkhof en pastorie is daardoor al aangetast. Een stuk draagvlak bij de bevolking is daarmee ook verdwenen. Natuurlijk kan ik er alleen maar achter staan, dat de kerk behouden blijft; daar hebben we als historische kring voor geijverd. Maar of het ook werkelijkheid wordt? Wie zei ook alweer: “Wonderen bestaan nog?”

Een tijd lang meld ik al met enige regelmaat, dat de Gendtse monumenten eraan komen. Gendt heeft in tegenstelling tot de andere plaatsen in Lingewaard nog geen gemeentelijke monumenten. Dat had dus de prioriteit bij de Lingewaardse monumentencommissie, die na de herindeling het leven zag.

Het duurde allemaal langer dan gepland. Alle potentiële monumenten moesten bekeken, gefotografeerd en beschreven worden. Dat resulteerde in zogenaamde “redengevende beschrijvingen”. Daarna moest de monumentencommissie zich erover buigen om te bekijken welke panden werkelijk het predikaat “monument” verdienden. Van de panden die overbleven op de lijst (iets meer dan 30), moesten de eigenaars aangeschreven worden. Uiteindelijk bleken er 7 zonder meer akkoord, maar de anderen hadden vragen of bezwaren. Sommige mensen vrezen dat hun pand dan minder waard wordt, dat ze niks meer mogen, dat er een woud aan regeltjes op hen af komt. Ze denken dat dat voor een normaal pand niet geldt. Maar ook aan een gewoon

pand mag niet zonder meer van alles veranderd worden; daar zorgt de welstandscommissie wel voor. Sommige eigenaars zien niet de voordelen: dat ze subsidie voor het onderhoud krijgen; dat ze advies krijgen hoe hun huis het beste hersteld en onderhouden kan worden.

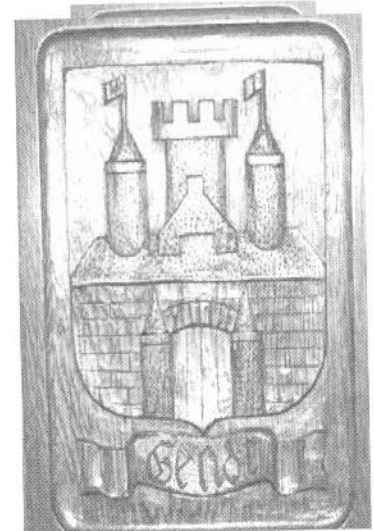
Nu gaat een extern bureau met juridische deskundigheid de bezwaren afhandelen. Er zal overlegd worden met de eigenaars en zo nodig zullen er zelfs juridische procedures volgen. Het wordt weer een zaak van de lange adem. Ik vind dit heel jammer. In de tijd die lag tussen oprichting van de commissie en opstellen van de lijst bleken er immers al monumentale panden gesloopt of dusdanig verbouwd te zijn, dat ze niet meer in aanmerking kwamen. Van uitstel komt afstel. Gendt heeft al zo weinig monumenten in vergelijking met andere plaatsen. Mijn voorstel is het in ieder geval de 7 panden met welwillende eigenaars meteen op de Lingewaardse gemeentelijke monumentenlijst te plaatsen. Ik zou dat graag dit jaar nog zien. Daar wil ik mijn lidmaatschap van de monumentencommissie aan verbinden. Hier staat het zwart op wit. Vier jaar om tot een enkel Gendts gemeentelijk monument te komen, moet toch genoeg zijn.

Yvonne de Boer

Wapenstoel

In de vorige afleveringen van Ganita Mare kwam de Gendtse wapenstoel uitgebreid aan de orde. Wij zijn blij te kunnen melden dat de fam. Van Meecken deze stoel nu aan ons in bruikleen geschonken heeft.

Ze vonden dat de stoel in een historische omgeving nog beter tot zijn recht zou komen. Dus nu heeft niet alleen de historische kring in Nieuwpoort een stoel met haar gemeentewapen, maar wij ook. De stoel kreeg een mooie plaatst in onze bibliotheek ofwel de “Burgemeesterskamer”. Oud bij oud.

Wandelen door de oudste stad van Nederland

Na een week vol regen maar op een droge zondagmiddag verzamelen we ons op 21 mei bij Villa Ganita. Daarna al carpoolend naar Nijmegen. Bij het Waaggebouw ontmoeten we de rest van de wandelaars. Zoals afgesproken treffen we daar ook de fotograaf van de Gelderlander. Hij loopt mee om foto's te maken voor het artikel "Ons Clubgevoel" dat bij het ter perse gaan van deze Ganita Mare al verschenen is. Al snel verschijnt de heer Pouderoyen die ons zal begeleiden tijdens de wandeling. Hij is architect, een van de directeurs van Pouderoyen Compagnons en heeft zich zeer actief ingezet voor de renovatie van de benedenstad. Hij neemt ons mee naar het gebouw waar Pouderoyen Compagnons zich heeft gevestigd, de vroegere Latijnse School naast de Stevenskerk, waar we beter geïnformeerd worden voordat we gaan wandelen. Het gebouw alleen al is het bezichtigen waard met prachtige gewelven en dikke oude balken. We gaan een paar trappen af naar beneden en komen in een grote zaal. Terwijl de heer Evers even in een zijdeur kijkt en tussen neus en lippen opmerkt dat daar wel een wc is, blijkt dit later een gang te zijn die eindigt ter hoogte van de Hezelstraat. De heer Pouderoyen vertelt enthousiast en met behulp van een plattegrond hoe het er nu uitziet en net na de oorlog, toen er veel beschadigd of weggevaagd was. We zien ook aan de hand van andere tekeningen, dat wat oud lijkt niet altijd oud is. Want veel is later gerestaureerd en dus niet echt oud.

Het water als vijand

We lopen in een behoorlijk tempo via de Burchtstraat naar de Donjon, waar hij verteld over de grote burcht die daar eens heeft gestaan en waar de Donjon onderdeel van was. Nu staan er nog een ruïne en de gerestaureerde St. Nicolaaskapel. Deze zaten vast aan de vroegere burcht. Daarna lopen we in een langzamer tempo naar de Stratemakerstoren die gerestaureerd is en zich bevindt naast het fietsmuseum Velorama. Verderop komen bij het Groene Balkon dat aangelegd is in de jaren vijftig. Deze verhoging zou over de hele breedte van de benedenstad worden aangelegd om de verschillende hoogten te overbruggen. Verder dan dit eerste gedeelte is het er gelukkig niet van gekomen, want er was te veel weerstand van de bevolking. We lopen door de Nonnenstraat langs de voormalige synagoge uit 1756. Vervolgens langs de trappen weer naar beneden. Met een onverwachte knipoog van de zon, wijst hij ons op een doorkijkje zodat ondanks de verhoogde waterkering toch nog het water te zien is. Daar staan de echte oude huizen,

afgewend van de Waal. De voorgevel naar de stad, want binnen de stadsmuur was het veilig. Vroeger was immers het water de vijand. Hij wijst ons de plaats waar tussen twee hoge gebouwen aan de overkant, de aanlegplaats van de veerboot is geweest, toen Nijmegen nog geen brug had.

Hezelstraat

We komen door smalle straatjes en plekjes waar meerderen van ons nog nooit geweest zijn en volgen de Begijnenstraat en komen zo bij de Hezelstraat. Deze straat en de Burchtstraat zijn zo ongeveer de grens van de benedenstad. Vroeger was hier de grote bedrijvigheid. De rest buiten de stad was eigenlijk het platteland. In de dertiende eeuw al verzezen hier als eerste in Nederland de stenen huizen. Ze waren soms wel 15 meter hoog, dat is een hoogte die nu pas in de jaren vijftig werd toegepast. Achter deze gevels kan men nog steeds de resten zien van middeleeuwse huizenbouw. Aan een zeer oude gevel hangt ook een geschilderd doek met een afbeelding zoals de gevel er toen uitzag. We zien trouwens meerdere bouwstijlen, zoals de Jugendstil of Art Nouveau. Er zijn ook ingangen van oude kelders. Deze kelders lopen vaak door onder meerdere huizen. Waarschijnlijk worden zij in de toekomst voor het publiek opgesteld.

Hemels biertje

Uiteindelijk komen we weer bij het Waaggebouw uit. Wat later dan verwacht, maar dat vindt niemand erg. We nemen afscheid van de heer Pouderoyen, die ons op een prettige manier veel verteld heeft. We lopen nog een klein stukje naar de Commanderie, waar de Bierbrouwerij de Hemel is. Daar besluiten we ons middagje met voor wie dat wil een Hemels biertje.

Ria Schouten

Zie ook de foto op pagina 25.

Ons durpke op de website

Sinds de tekst van ons Gendtse volkslied op onze website staat, krijgen we regelmatig e-mail met de vraag hoe de melodie gaat. De tekst stond ook al eens in Ganita Mare. De inhoud was dus geen probleem, maar de muziek wel. Die hadden we niet en al helemaal niet op de computer.

De zanggroep Accoord (enige weken geleden opgeheven) zong het lied meerdere keren. De tekst van "Ons Durpke" was ook gemaakt door hun Leo Schennink en wel op een al bestaande melodie. Het lag dus voor de hand om daar te informeren naar de muziek. Accoord bleek het perfect te kunnen zingen, maar ze hadden geen noot op papier staan. En dat was voor Jan de Haan, die bereid was voor ons de muziek te verzorgen, wel weer een voorwaarde. Als hij van dat lied een zgn. Midifile voor de computer wilde maken, dan had hij wel de partituur nodig. Een patstelling volgde. Het had onze aandacht, zoals de politiek zou zeggen.

Als mensen dus vroegen naar de muziek, dan mailde ik dat ze maar naar de kring moesten komen en dat wij het wel voor hen zouden zingen. Nooit gedacht, dat we daaraan gehouden zouden worden. Maar op een maandagavond verschenen er opeens al vroeg twee meisjes. Zij moesten voor een aardrijkskundeproject van het Over Betuwe College een streekgebonden lied vinden en opnemen. Nu moest het er toch van komen. Eerst moesten er meer mensen binnen zijn, want met één à twee personen kwam er niks van terecht. Toen er meer aanwezig waren en (met de nodige aandrang) overgehaald, werd het lied ingezet. Achteraf was ik blij dat het een maandagavond en geen woensdagmor-

gen was. Dan waren er peuters naast ons aanwezig geweest en zou hun muzikale aanleg onherstelbaar verstoord zijn. Het bleek een heel verschil of Accoord het zong of wij. Ik wou dat ik nog kon zeggen, dat het nergens naar klonk, maar helaas. Je kon er van alles bij denken; van katten in de menopause tot een debielenstartersconcert. Tot overmaat van ramp werd het nog met een mobieltje opgenomen ook. Gelukkig hoorden we later dat het "per ongeluk" gewist is.

Maar tijdens ons gezamenlijke inspanning, nu eens voorzien van tekst om ons op gang te helpen, dan weer met koffie om de keel te smeren, kwam Riet Berends opeens met een blaadje met enige muzieknoten aanzetten. Gevonden in ons archief. Kon Jan daar misschien weer wat mee?

Het bezorgde Jan daarop de nodige hoofdbreken. Eerst probeerde hij de muziek via keyboard in Midi om te zetten. Hij moest er dan nog wel de nodige partijen zelf bijvoegen als drums etc. om het wat body te geven. Dat was veel werk en daarom maakte hij maar via een muzieknotatieprogramma een midi. Daar was hij echter niet tevreden over; hij vond die veel te kaal. Bleef nog als laatste optie over: zoeken op internet! Zijn buurvrouw wist te vertellen dat het liedje "Niet kniezen en zeuren" heet; gezongen door Riet de Kniepert (notabene). Dus hij zocht verder en vond.

Het nummer bleek een echt (Brabants) carnavalsnummer, dat bij menig artiest op zijn/haar repertoire staat. Maar als het al op een enkele site ook hoorbaar was, dan wel met zang. Doodlopend spoor aldus. Bij de ons onbekende volkszanger Nicolay stond een bronvermelding en dat was de missing link! Het liedje heet oorspronkelijk 'Op de purp'ren hei' (België), met muziek van Armand Preud'homme (1904-1986) en de oorspronkelijk tekst is van Eugene De Ridder (1893-1962).

Met dank aan het vele (speur)werk van Jan de Haan staat sindsdien ook de muziek op onze website. Misschien heeft ons Gendtse volkslied dus

Gerrie was pas in het verzorgingshuis opgenomen en daarom wist hij de weg nog niet goed.

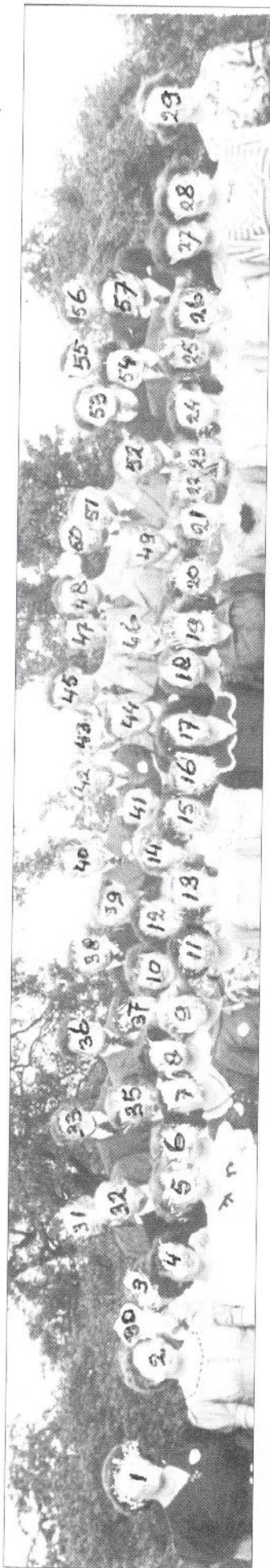
Hij zocht de lift om naar beneden te gaan en kwam daarbij iemand tegen, waaraan hij vroeg: Wor ert is die bus wormee ik nor lègttere kan?

(Waar ergens is die bus waarmee ik naar beneden kan?)

Rooms-katholiek Gemengd Zangkoor Sint Caecilia werd na de 2e Wereldoorlog opgericht, had haar repetitielokaal in zaal Boerstal en was erg populair in Gendt. Het grote aantal leden is hier een bewijs van. Uit dit koor groeide het al even succesvolle koor Jubilate.

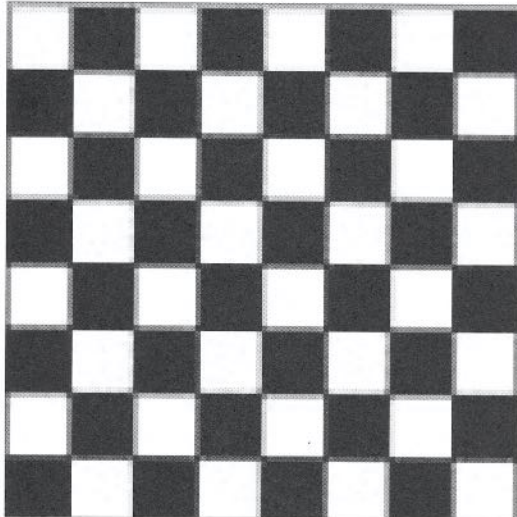

Hoe u de naam van iemand op de vorige pagina die u niet kent, terug kunt vinden, zal u wel duidelijk zijn. We vermoeden dat de schrijfwijze van enkele namen niet correct is. De klank ervan is, nemen we aan, wel duidelijk.

1 Dora Jansen	19 Nollie Cornelissen	37 Jan Teunissen
2 Leentje Hooijman	20 Dora Scholten	38 Frans van Driel
3 Kobie Cornelissen	21 Truus Scholten	39 Henk Kamps dirigent
4 Bep Jansen	22 Dora Teunissen	40 Teun Geurts
5 Thea Koenders	23 Dolly Lukassen	41 Organist/pianist
6 Gerda Nienhaus	24 Gradje Koosten	42 Wim van Rijn
7 Tonnie Lukassen	25 Tonnie Derksen	43 Jan Geurts
8 Anneke Hendriks	26 Marietje Meijer	44 Frits Janssen
9 Lies de Beijer	27 Nel Rensen	45 Hent Rensen
10 Dina de Jong	28 Bets van Driel	46 Thé Gelsing
11 Leentje Hendriks	29 Annie Rasing	47 Gé Teunissen
12 Riet Rouw	30 Mart Joosten	48 Jan Hubers
13 Dinie Zweren	31 Hein Langen	49 Gert Scholten
14 Annie Verheijen	32 Wim Boerstal	50 Jan de Beijer
15 Toos Willemsen	33 Hent Arents	51 Hein Eltink
16 Bets Janssen	34 nummer overgeslagen	52 Hannes Kerkman
17 Willy Lukassen	35 Wim v.d. Brink	53 Jan Venselaar
18 Annie Teunissen	36 Hent van Moerkerk	54 Jan Hendriks

Van schaakbord naar stamboom

Woensdag 22 maart heeft Willem Rasing de lezing van Schaakbord naar Stamboom gehouden, in Villa Ganita. Dit was de tweede keer dat hij een genealogie-lesing gaf en ook nu was er weer veel belangstelling. Willem begon met een verhaal.

Een Chinees boertje moest een spel bedenken voor de keizer. Hij bedacht het schaakspel. De beloning die hij voor het bedenken wenste, was één korrel rijst voor het eerste vakje van het schaakbord en een verdubbeling voor het tweede vak en zo maar door. Die rijstkorreltjes zijn een symbool voor het aantal voorvaders die je vindt als je gaat verdiepen in de genealogie. Willem waarschuwt hiermee dus ook een genealogieonderzoek te begrenzen omdat men er anders al gauw niet meer uitkomt.

Kwartierstaat en parenteel

Willem laat vervolgens een aantal voorbeelden zien. De kwartierstaat ziet eruit als een aantal vakjes, waarbij de vaders links in de vakjes moeten staan en de moeders rechts. Waarbij Yvonne de Boer -die net als ik al zo ver gevorderd is dat ze een plaatsje op de vloer heeft- mij in het oor fluistert dat moeders altijd al de rechterhand waren (een goed ezelsbruggetje trouwens). Dan vertelt hij verder over parenteel en een enkele en een dubbele stamreeks en wijst ons erop dat je beter alleen de vaders kan natrekken dan wordt het niet te uitgebreid. Een goed programma is Altfaer, dat gratis te downloaden is. Verder kan men op Google de eigen naam intikken en zo vaak veel informatie vinden die gebruikt kan worden bij de zoektocht.

Familie

Willem laat ook zien wat het verschil is tussen bloedverwanten en aanverwanten. Dus familie door geboorte en familie geworden door te trouwen. Waarbij we er dus eigenlijk achter komen dat een

echtgenoot niks is. Zo leidt hij ons met humor door de avond heen. Willem zegt dat veel informatie uit archieven gehaald kan worden en bijvoorbeeld een persoonskaart veel gegevens bevat. DTB boeken (Doop, Trouw, Begraven) zijn van kerkarchieven, letters als D, Dv, Dm, betekenen doop, doop vader, doop moeder. T is Trouwakte, O is overleden, dus makkelijk te herleiden als je het maar weet.

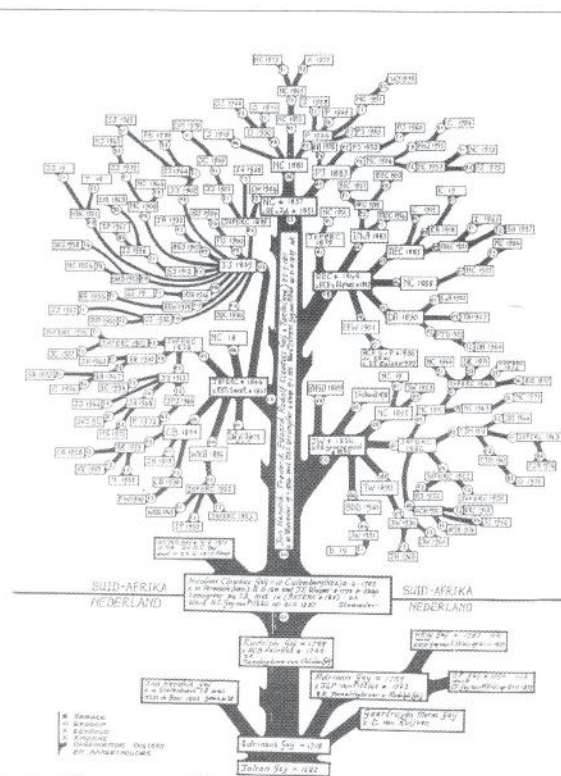
Hij vertelde ook dat het vroeger vaak voorkwam dat bij het aangeven van een kind er in de kroeg een borrel op werd genomen. Zelfs is het gebeurd dat de borrel eerst werd gedronken en of het kind toen nog werd aangegeven?

Onthutsend

Dan volgen de rekensommetjes, men neemt ongeveer 25 jaar voor een generatie, dat zijn 4 generaties per eeuw. Als we dan teruggaan tot ongeveer 1500 worden dat 20 generaties voorouders. Dat zijn 524288 voorouders, dus ruim een half miljoen. Als we dan nagaan dat er in een verder verleden, slechts 1 miljoen mensen in ons land woonden, komen we tot de onthutsende ontdekking dat we allemaal familie van elkaar moeten zijn en of we daar tegen kunnen? Maar..... het arme Chinese boertje was binnen. De rijstogst van dat jaar was niet voldoende om hem uit te kunnen betalen.

Het was een volle, gezellige avond. Willem krijgt dan ook een warm applaus. Voorzitter Geert Visser bedankt hem en vertelt dat we Willem in de toekomst wat minder zullen gaan zien bij de kring, vanwege zijn nieuwe baan in Coevorden

Ria Schouten

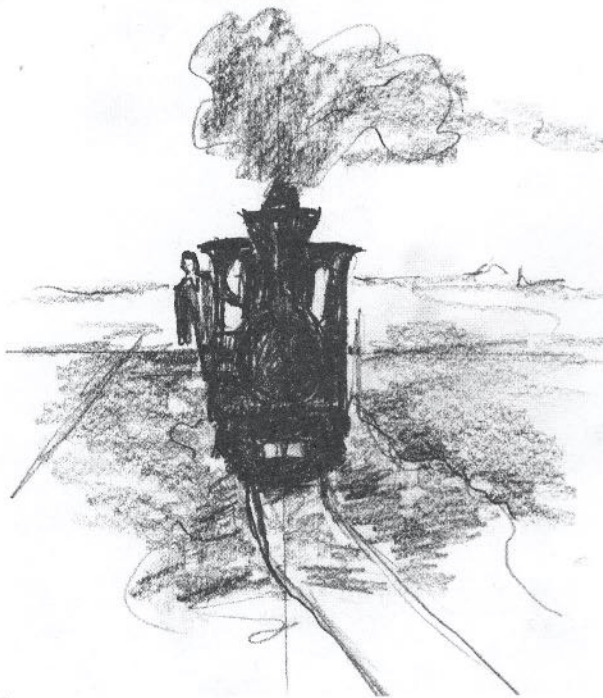
Ien 't Gendts

Hèn en wèrum nor schôl 3.

Tis awèr 'n jaor geleje da'k over hierbove genuumd onderwerp geschreve hè. Ik was toe gebleve da'k vanaf ons huus ien de Lange straat smers (des morgens!) richting schôl liep via de Kruusstraat en de Nimwègsestraat. En da was umdat we dan èrs nor de kjèrk moste. Ik was gebleve bi'j de Gendtse brug. Zien we allemôl wèr bi'j de les? Veruit dan mar.

O, ja èrs nog èkkes tussedeur: Ik wier gevraog wèrum de Gendtse minse die aon de Halderse kant van Gendt wone, toch altied **Gendtse brug** zègge. Da's heel gemakkelijk. Ze leije ien 'n graaf 'n betonne piep of te wel duiker en dor overhèn wier grond, zand en puin gegooïd. De wèg kwam dor overhèn te ligge en da was dan 'n brug. En zo wör ta tegewoordig nog altied gezeid.

Bi'j de Gendtse brug liep ien die tied 't geleis van de steenfabriek, vanaf 't Galgendaol dwars over de krusing, achter de huus van de Nimwègse straat richting vurbi'j de Poelwiek dur tunnel onder den diek deur, de polder ien.

Op die stèèi, aon de polderse kant, stee tegewoordig as aondinke 'n lokkemetief mè twee lorries. Dor zien we as hiestorische kring heel gruts op, want 't lig aon ons dat 't d'r gekomme is. Ien die tied wo'k 't over hè, reej 'n man mè drie name, dochten wi'j, as machinis op de lokkemetief: Roeles, den Dierrel en Dietenhove. Of de lokkemetief wor hi'j mee werkte 't altied ève

goed dee, betwiefel ik, want hi'j zat nogal us van alle kante onder 't vet en de olie. As ik zo'n geri'j dan zag, dan kreeg ik vaneiges zin 'm lotter ok machinis te worre.

De Nimwègsestraat was nie zo gewèldig spannend vur ons jonges. Vanaf de Brug tot aon 't huus van dokter Coenders (tegewoordig Villa Ganita) ha'j allemôl huuze staon.

Aan den andere kant van de wèg ha'j vur 't grôtste part 'n vri'j diepe graaf mèt aon allebei de kante dorvan daone struke en andere troep, wo'j niks mè kon uutvrète.

Vanaf de kjèrk tot de Gendtse Brug stonde toe welgetèld 9 huus: Boerstal, Smolders, 2 keer 'n de-Graaf, Ederveen, Aaldering, Meijer en Geurts. Tegewoordig, ien 2006, hèj dur vijf zi'jstraote en 'n hele kwak huus.

De èrste Vri'jdag ien de maond gienge we te communie mèt de hele schôl, ok de vrôllieschôl. We krece dan thuus 'n buul mee mè brood en een sprietteske mèt drinke. Tegewoordig kope de minse azijn ien 'n por verschillende soorte. Vroeger wier d'r spriet gekoch ien speciale fleskes, zo van um en um'n kleine kwart, of een kleine halve liter spriet. Ien 't stads wier da grei azijnnessence genuumd, wor ge nao aonlenge (verdunnen) mè gewoon waoter azijn kreeg, zo slap of sterk as ow moewder mar wou.

Ik dink da we room (melk) ien zo'n fleske meekrece, want koffie ien mien scholtied was ien die mèrstejaore suregaat, vanwège den oorlog, Oh, ik vergat høs te vetèlle da'j toe nog nuchter mos zien um te communie te meuge gaon.
r'

Ien de kerk zate de vrôllie, van veuren af gezien, links en de jonges rechts. En dat tan allemôl klas bi'j klas.

Bi'j de djèns dan, zat t'r bi'j elke klas de juffer van die klas en bi'j elke jongesklas de meester um ons ien de gaote te houwe.

Ja, meester Dinnissen en juffer Waalwiek hadden da allemol goed geregeld!

Nor de mis konne we ien de klas 't meegbrochte brood en drinken opmaken. De kiendere die minder dan 'n por honderd meter van schôl af wônden, moste thuus gaon ète. Aj gauw klaor was, moch je nog èkkes buute ravotte totdat de èrste bel van de dag gieng.

Ien de vastentied gienge de kiendere van allebei de schôlle, de meisjesschôl en de jongeschôl, vri'jdagsmiddags 't leste lesuur naor de kerk um de kruuswèg te bidde.

Een priester liep dan, gleuf ik, mè twee misdienaars nève de 14 kruuswègstaties op. D'r hienge

links 7 en rechts ok 7 staties tege de muur en d'r wier bi'j elke statie stilgestaon en gebid. Netuurlijk ok dur ons.

Heel èkkes Godsdienst onderwijs:

Die 14 staties zien afbeeldingen van utgeen d'r gebeurde tussen de veroordeling van Jezus Christus en begrafenis. Onder meer: Kruusdrage, Ontmoetingen met zien moewder, Veronica, Simon van Cyrene, **drie keer valle**, kruisiging en begrafenis.

Nor afloop hiervan gienge we op die dage dan ok gelouterd dur de Nimwèègse straot op huus aon. Eind van dit vechaol.

Vur ik 't vergèt wik 't nog èkkes hèmme over iets wa mien kort geleje nog overkommen is.

Twidde paosdag was ik op de 40 jaorige brullef van Leo en Willemien, bi'j Cas. 't Was hartstikke gezellig en goed van ète en drinke.

"'t Liep zo'n bitje op 't eind aon, toen zo'n 40 jaorig Schennings petekiend ien ons grupke zei: We hèmme 't mè ome Jan nog ins niet over Franse cognac mè Benedictine gehad .

Da was kaasje. Iedereen aon de toffel wis tor wel iets over te vertèlle. Jan eiges had ok iets over 't ien de me-rtied nor huusgaon van mien, as ik bi'j um was vör 't ienvulle van belastingpapiere. Ik zei "Gossiemiene ja, Jan, das zien mooie vechaole."

Affijn, 't Duurde mar èkkes en we vroege den ober um raod. En die kon ons bès nog 'n por keer van dienst zien mèt die hiervuur genuumde drankjes. En Leo had tur vur gespaord.

Ach ja, a'j schik hè, vlie-g de tied.

't Schien dat ik de deurgat van den uitgang van de feestzaol 'n bitje smal vond. In ieder geval mot Albert Bèrns toe gezeid hèmme Ik zal Harrie wel nor huus brènge. Dat is teminste wat ik ter lotter van gehörd hè.

Ik wier thuis wakker op de bank. 't Was knap duuster. Ik kan nie mèr zègge hoe laot 't was, want ta zie'k vergète.

Ien ieder geval wis ik dat er iets gebeurde was, wor ik nie mèr van op de hogte was. Ik liep nor de kapstok en dor hieng de jas die ik had aongehad. Die zag t'r picobello uut, gin maleur. De achterdeur bleek van binnen op slot te zien. Alles kennelijk goed gegaon zonder da'k 't wis.

'n Por dage laoter sprak ik Jan Schennink en die zei dat ik door Albert nor huus gebroch was.

Hi'j zei: Albert kwam trug mèt de bodschap: "t Is goed verlope, mar hi'j is onze Lieve Heer niet! Onze Lieve Heer is drie keer gevalle en Harrie mar twee keer"! De waarheid za'k mar nooit gewaor worre. Mar eigelik kan da gin mins mèr schèle.

Onze Truus hè de tekening van 't lokkemetiefke gemak en ook die van de vier cognac glaoze. Eentje teveul stee mien zo veur.

Toe ik de teikeningskes op gieng haole kreeg ik nog koffie en wa laoter nog us drie gleskes ouwe., en ik was vör middennach wèr thuis.

Eigelijk zou je da allemol zo nie gedoch hèmme van mien, wa? Dus vetèl 't mar nie wieder.

Harrie Scholten

Gendts woordenboek

A

achterboks **deel van paardentuig**

Zonder achterboks kan 't pjèd 'n kar of wageniet achteruut douwe.

Achterhèn **achterlangs, ook: achteraan**

Lop mar èkkes achterhèn, dan kom je dur vaneiges.

Achtermekaor **meteen, direct**

Piet, moeder zei daj achtermekaor mo thuuskomme.

Achterop **achterna**

Lop gi'j mar veur. Ik kom ow wel achterop.

Afbattere **afrossen, pak slaag geven**

En aj da nie doe, dan zak ow us goed afbattere.

Aflèppe **aflikken**

Das ter een, die duk is afgelèp.

Afpraote **afspreken**

We hèmme mèddum afgepraot dat hi'j onze ni'jje penningmeester zal worre.

Afrèje **afpassen van afstanden**

A'j 't afrèje won, moch je 't èrste kieze wie gi'j ien ow pluugske wou hèmme.

afzaole **afrossen, pak slaag geven**

D'r zien altied nog blage die niks liever doen, dan mekaor afzaole.

akkediere **overeenkomen, goed samen-**

gaan
Akkediere, dor hèmme we helemòl gin probleme mè.

Dit zijn tien woorden met uitleg en is een klein voorbeeld van de rond 1000 woorden die u in Gendts dialect kunt verwachten in een boek met nog veel meer onderwerpen. Wij zijn van plan dat boek in 2008 uit te geven ter gelegenheid van de 25e verjaardag van de Historische Kring Gente en dat u dan als lid met korting kunt verkrijgen.

H.S.

IJssport.

(De Gelderlander 17 januari 1941)

De Gendtse IJclub "Nooit Gedacht" is weer zeer actief geweest. Zodra het enigszins mogelijk was, werden de banen in orde gebracht en in orde gehouden. De grote toeloop van rijdsters en rijders bewees dat een en ander zeer werd gewaardeerd. Ook werden enige wedstrijden gehouden. Klein en groot kregen resp. een goede beurt.

Ruim 200 schoolkinderen namen deel aan de wedstrijden in hard- en schoonrijden. Een groot aantal aardige prijzen werden veroverd door de winnaars, terwijl alle deelnemers(sters) nog een kleine tractatie ontvingen,

Ook door de groten is hevig gestreden om de vele prachtige prijzen.

Jammer, dat het ijs toen niet zo mooi meer was. De uitslag was als volgt:

Schoonrijden Leden ingezetenen:

- 1e prijs H. Rensen te Gendt,
- 2e prijs G. de Beijer, Gendt;
- 3e prijs P. vd. Velden, Gendt
- 4e prijs H. G. Doornenbal, Gendt.

Schoonrijden ingezetenen leden paren:

- 1e prijs. Breunissen en mej. J. van Vliet, Gendt;
- 2e prijs G. Milder en mej. M. Braam, Gendt;
- 3e prijs H. Rensen en mej. G. Aarntzen, Gendt.

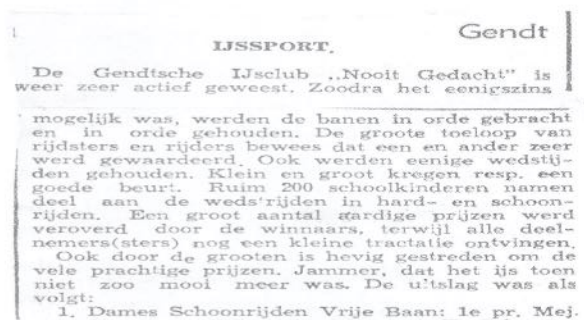
Hardrijden leden ingezetenen, heeren:

- 1e prijs H. Wegman, Gendt;
- 2e prijs. W. de Beijer, Gendt;
- 3e prijs B. Wegman, Gendt;
- 4e prijs H. Buurman, Gendt.

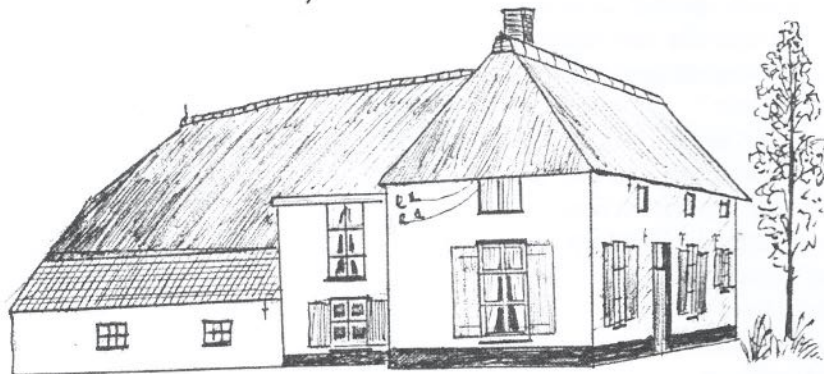
Hardrijden Vrije Baan:

- 3e. prijs H. Wegman, Gendt.

Van de prijzen voor niet ingezetenen hebben wij hier geen melding gemaakt.

Boerderij de Lootakkers

Een bijdrage van Rob Melchers, lid van de archeologische werkgroep van de Historisch Kring Huesen.

Op dinsdag 27 september 1988 kwam mijn buurman Jos Roelofs, een viertal grote fragmenten van laat-17de eeuws aardewerk bij ons huis brengen.

Als vrachtrijder voor Heijting BV had hij deze scherven in grond aangetroffen uit een diepte van ongeveer 3 meter (waarschijnlijk dus een afvalkuil, bij de 18e-eeuwse boerderij "De Lootakkers" in Gendt.

Dit pand staat midden in een nieuwbouwwijk, waar sleuven werden getrokken voor riolering.

Het materiaal bestaat uit een gedeelte van een steengoed kruik (Afb. 1), van grijs baksel met blauwe versiering en overdekt met glazuur, afkomstig uit Westerwald.

In het medaillon is een dronken heer te zien die zit te slapen.

Er omheen is een grappige Duitse spreuk te lezen: Ich bring der Her luesten um 1 fruntlichen kus - 1632-.

In modern Nederlands vertaald:

Deze kruikt schenkt je plezier als je haar kust (leegdrinkt).

Voorts twee fragmenten van sierborden (Afb. 2 en 3), van witte majolica, met blauwe bladermotieven en overgoten met tinglazuur aan de voorzijde en vervuild loodglazuur aan de achterzijde.

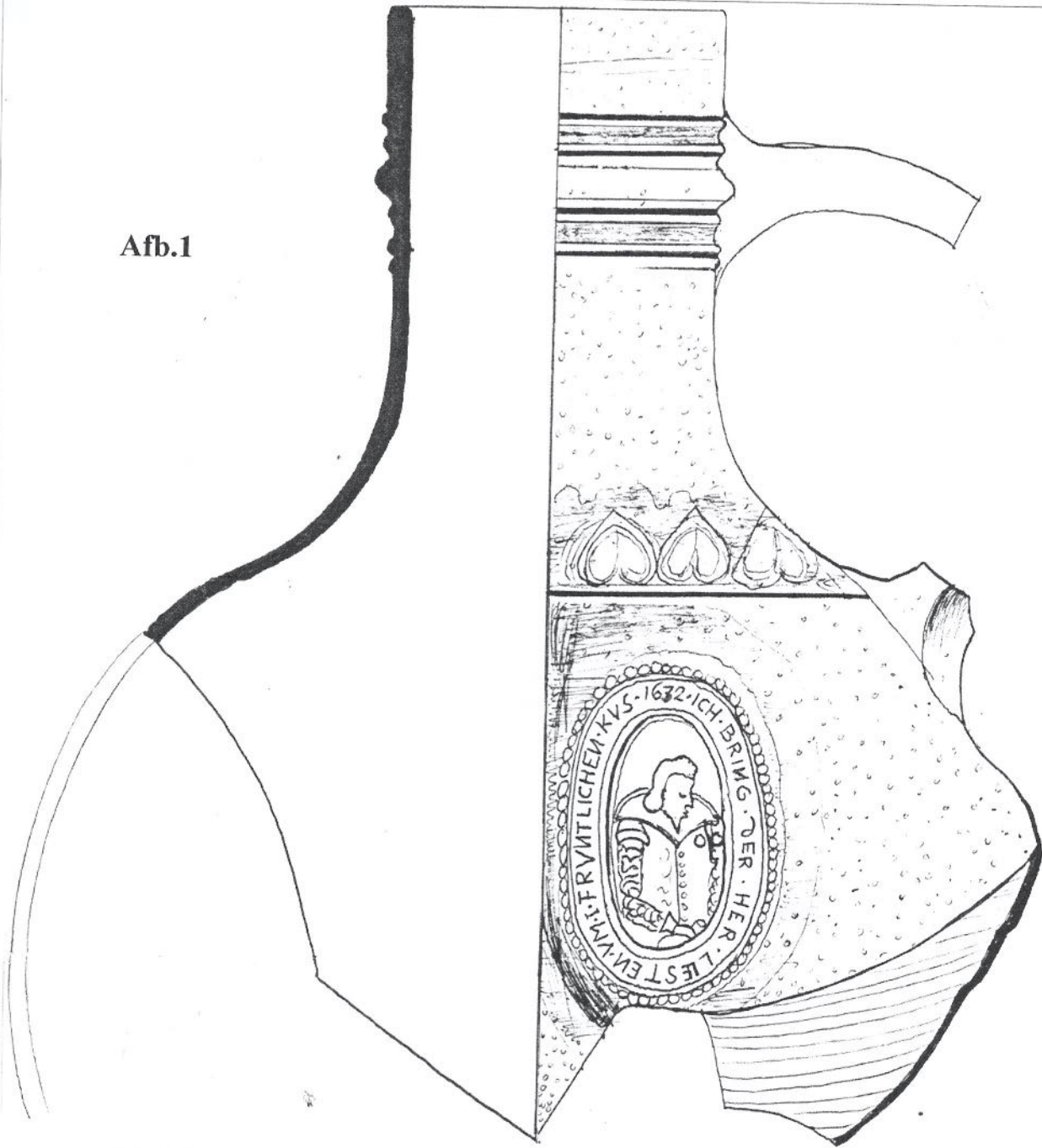
Tevens een rood/bruin bakkende steenkom met gele slibversiering/glazuur. (Afb.4).

Informatiebron: "Archeologie in de praktijk" K.J.Steenhouwer en A.H.C.Warringa.

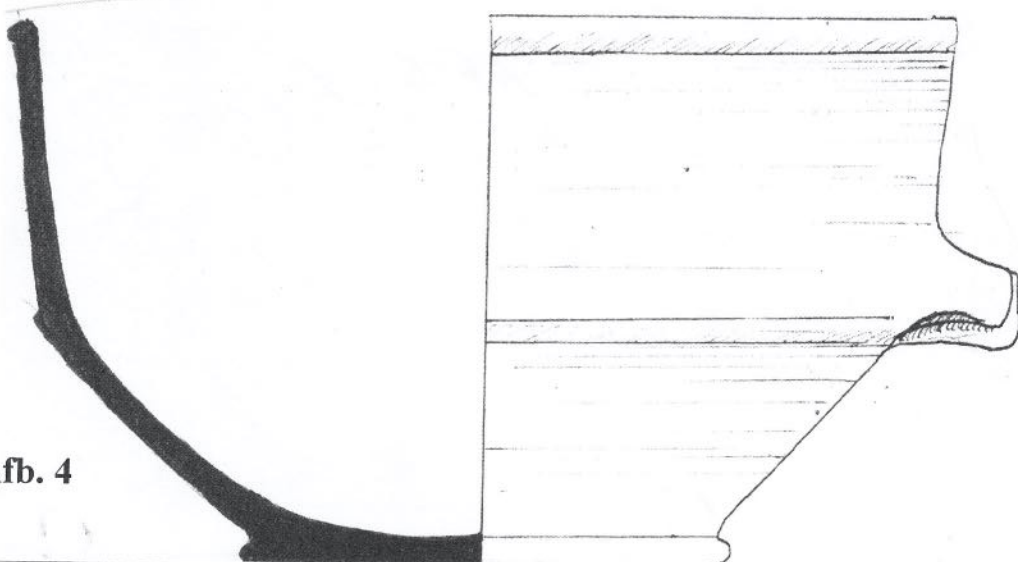
Tekeningen: Rob Melchers.

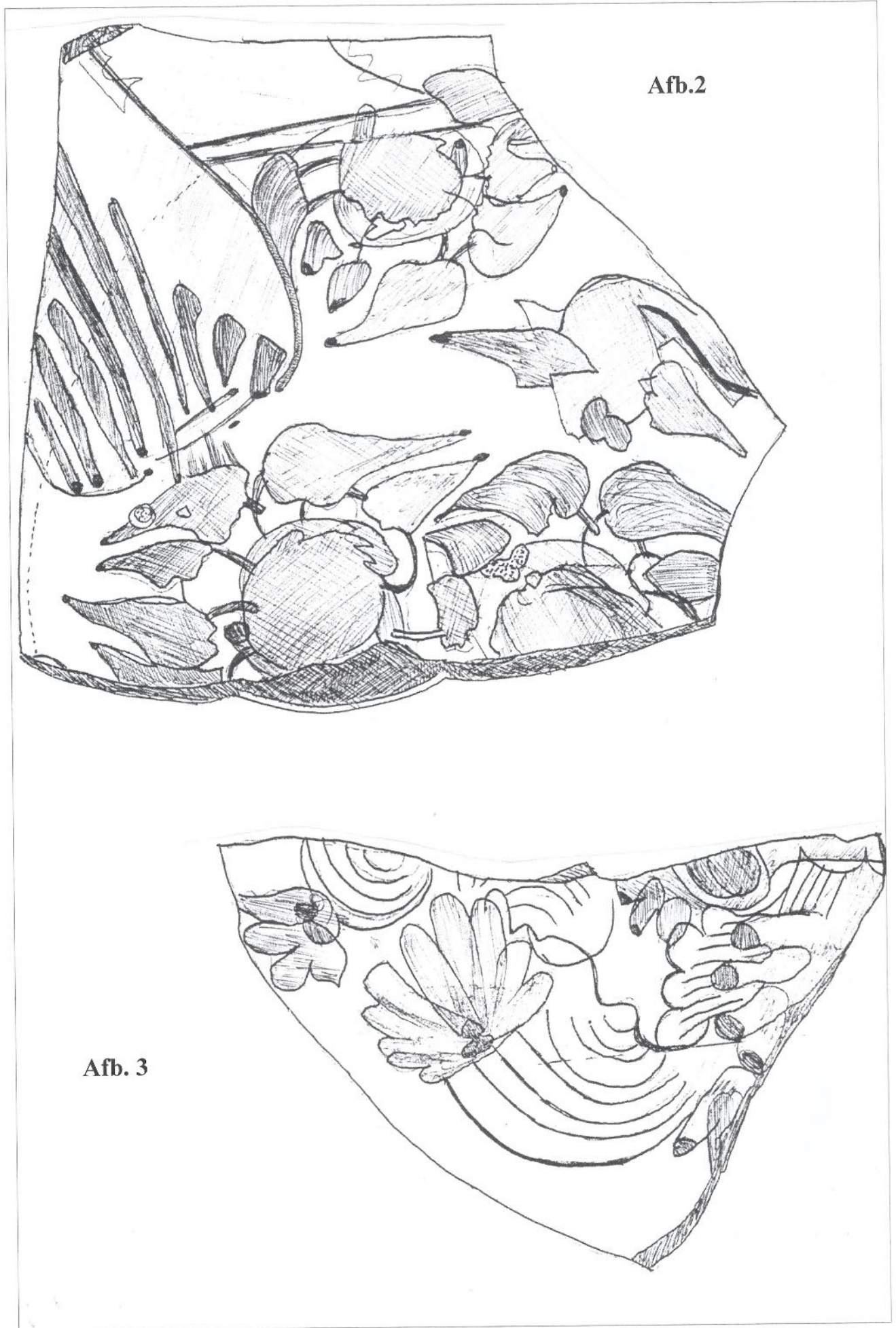
Afbeeldingen staan op de 2 volgende pagina's

Afb.1

Afb. 4

Afb. 2

Afb. 3

Voetballen

Deze keer zit de uitgave van ons contactblad Ganita mare midden in de tijd van de voetbalwedstrijden om de wereldtitel.

De Bataven hebben dit jaar de organisatie van het kersenfeest.

Twee redenen zijn er dus dat we er even aandacht aan schenken.

Ik herinnerde me een periode waarin de Bataven kampioen werden en voor promotie beslissingswedstrijden moesten spelen en zocht de feiten op in het boekje dat de Bataven in 1982, ter gelegenheid van hun 50-jarig jubileum, uitgaven.

Het was in de jaren vijftig, net nadat ik een paar jaren secretaris van de vereniging was geweest.

In 1957 en in 1958 werd het eerste elftal kampioen in de vierde klas. De promotiewedstrijden waren in beide jaren niet succesvol. Beide keren lukte het dus niet.

In 1959 moest het dan toch gebeuren. Met een voorsprong van 8 punten op numero twee kon de kampioensvlag worden gehesen.

De promotiewedstrijden konden twee plaatsen opleveren in de derde klas.

De tegenstanders waren Albatros, S.C.Bemmel, en D.V.C. Didam. Vier clubs voor twee plaatsen, dat moest toch niet zo heel erg moeilijk zijn.

De eerste wedstrijd was een thuiswedstrijd tegen Albatros. Uitslag 4-1. Een goed begin dus. Alleen was er een probleempje met doelgebied van de goals: De tegenstander beweerde dat het straf-

schopgebied te klein was. Het strafschopgebied is het doelgebied met daarop de kwartronde cirkel.

Na de wedstrijd werd het doelgebied opgemeten en dit bleek 72 vierkante meter te klein te zijn.

Albatros diende een protest in bij de KNVB en op zaterdag 30 mei toog een delegatie van 5 Bataven prominenten (tegenwoordig zegt men bobo's) naar Zwolle om daar voor de protestcommissie te verschijnen.

De argumenten leverden voor de Bataven geen goede argumenten op.. De commissie besliste dat de wedstrijd moest worden overgespeeld

Mentaal aangeslagen verloren de Bataven de beide wedstrijden tegen D.V.C en later insgelijks tegen Albatros. Tegen S.C.Bemmel werd een wedstrijd verloren en een gewonnen.

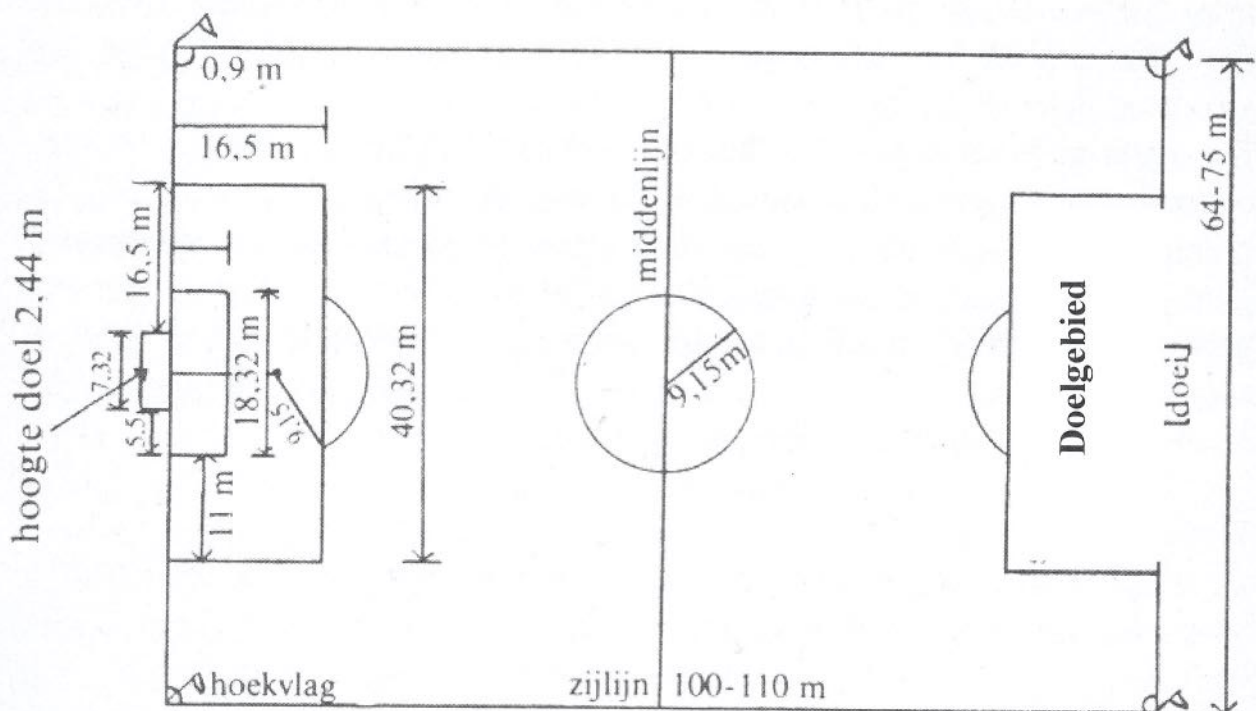
Het moest nog twee jaren, tot 1961 duren totdat de Bataven naar derde klas promoveerden.

Misschien promoveren ze nu ook weer na twee jaren maar dan naar de hoofdklasse in 2007.

Harrie Scholten

Van het boekje waarover we hier even spraken hebben wij nog een voorraadje.

Als u er over een beschikken wilt, kunt u het bij onze tentoonstelling tijdens het kersenfeest inzien en meenemen voor het luttele bedrag van € 2.00.

38 jaar Gendt

In 1964 werd door de gemeenteraad de mogelijkheid tot ereburgerschap ingesteld.

De eerste burger die deze eer te beurt viel was de heer A.H.Terwindt, die hiermee in 1965 vereerd werd. Hierbij werden vooral zijn zorg voor goede arbeidsomstandigheden op de Gendtse steenfabrieken en de aandacht en betrokkenheid met de sociale omstandigheden van het personeel geroemd of in overweging genomen.

De tweede keer dat de erepenning werd uitgereikt betrof het de heer M.H.Dinnissen (meester Dinnissen).

Deze uitreiking vond plaats op 23 december 1970.

Uit het verslag van deze gebeurtenis, ontdaan van de meeste officiële gedeelten en termen, menen wij een belangrijk overzicht weer te geven van de 38 jaren die er tussen 1932, het jaar van aanstelling tot hoofd van de R.K. Jongensschool en 1960, het jaar van zijn pensioen, verstreken.

Gedeeltelijke notulen van de op woensdag 23 december 1970, 's avonds om 20.00 uur ten gemeentehuize gehouden, buitengewone openbare vergadering van de Raad der gemeente Gendt.

Aanwezig zijn:

de voorzitter: Burgemeester A.J.J.M.Arends;

de secretaris: Drs.H.A.M.Jans;

de wethouders: A.W.Leenders en Th.M.Pastoor;

de leden:

G.F.Alofs, H.Th.A.Basten, G.H.Brouwer

H.P.Ederveen, B.L.Goossen, Th.H.de Jong,

A.W.Lippmann, J.H.Peters, W.Th.C.Rooding,

J.W.C.Tap en W.P.Witjes.

De voorzitter opent de vergadering met gebed.

Hij nodigt de secretaris uit het besluit en de tekst van de oorkonde voor te lezen ter gelegenheid van de verlening van de erepenning en het ereburgerschap aan de heer M.H. Dinnissen.

De secretaris:-

"De Raad der gemeente Gendt, in vergadering bijeen op 27 oktober 1970, besluit de erepenning der gemeente Gendt, ingesteld bij zijn besluit van 24 juli 1964, te verlenen aan de heer M.H. Dinnissen te Gendt wegens de bijzondere verdiensten waardoor hij zich gedurende vele jaren in het belang van de gemeenschap van Gendt heeft onderscheiden op cultureel en maatschappelijk terrein. De Raad voornoemd etc.etc.

Dinnissen (na een dankwoord)

Het is misschien wel aardig om zo een en ander de revue te laten passeren. Ik ben hier in Gendt gekomen 1 april 1932. Ik was destijds hoofd van een katholieke lagere school in Gaasterland tussen het IJsselmeer, de bossen van Gaasterland en de Friese meren. Bar mooi land, maar nogal afgelegen. Daar ben ik tien jaar geweest met heel veel genoeg. Maar het was vooral met het oog op het gezin dat het toch wel goed was, dat ik wat meer naar het midden van het land vertrok. En dat is mij ook gelukt. De pastoor is daar bij mij geweest en de Bisschoppelijk Inspecteur en de Rijksinspecteur en het slot van het liedje was, dat ik in Gendt terechtkwam.

8

Ik herinner mij nog het best het eerste bezoek. Ik ging eerst met de trein van Stavoren naar Nijmegen. En toen liep ik van Nijmegen, van het station, naar de pont in Lent. Daar voer ik over natuurlijk en stapte in Lent in de tram, in de stoomtram. En die hield op, na de nodige stoppings, hier bij Aarntzen tegenover den Dikke. Ik maakte toen kennis met pastoor de Roever, met burgemeester Mulders, met dokter Coenders, met Hent Leenders en Bosman en met de heer Koster en juffrouw Klöpner. Behalve juffrouw Klöpner zijn ze alle-

(Vervolg op pagina 21)

(Vervolg van pagina 20)

maal in de hemel, maar die komt er ook wel.

De jongensschool waar ik aankwam, die dateerde van 1884 maar was toch nog behoorlijk. Er waren zeven lokalen. Het openbaar onderwijs werd toen bijzonder, Katholiek en Nederlands Hervormd; de laatste had een kleine school van twee leerkrachten, die door de oorlog verwoest is en daarna niet meer is opgebouwd, omdat het getal leerlingen te klein was. Er was in onze school geen waterleiding, wel een pomp achter in de gang. Er was geen spoeling natuurlijk. Op de speelplaats was een grote beer- en gierput en daar haalde Willem Otemann nu en dan de boel uit en daar hadden we altijd enkele dagen plezier van.

Het was ook de crisistijd, tussen '32 en '40. Er was veel werkloosheid. De mensen gingen stempelen op het gemeentehuis. Ze gingen daar goedkope margarine halen. Ze waren in de werkverschaffing en nou nog heden ten dage praat men dikwijls over die tijd.

Er moest ook in den lande, overal en ook in Gendt, bezuinigd worden. Zo ging de leerlingenschaal, waar ze het nu altijd over hebben, alsmaar omhoog. We kregen telkens meer leerlingen, zodat we van zeven onderwijzers op zes kwamen. En de betaling van de exploitatiekosten per leerling was ook niet zo hoog. Dat was fl. 6,- en op het ogenblik denk ik zo om de fl. 120,-. En het mooiste was nog dat wij onze salarissen ook verlaagd kregen. Salarisverlagingen waren er in die tijd.

In 1938 was hier een garnizoen. Het oude Providentia en de Kroon lagen vol Nederlandse militairen en dat ging aardig goed. Toen de Duitsers in 1940 kwamen, gingen ze vlug weg. Het bleef verder rustig onder de Duitsers hier en voor mij kwam er nog een prettige afwisseling. Op een goeie morgen, om 10.00 uur, komen er twee officieren van de Duitse Wehrmacht en 2 soldaten met bajonet op het geweer, kloppen aan de schooldeur en zij zeiden: "Sind Sie der Herr..." Ik zei: "jawohl, jawohl." "Sie sind verhaftet". Ik moest mee. "Sie haben 20 Minuten". Ik had 20 minuten tijd om me klaar te maken en afscheid te nemen van vrouw en kinderen" En toen ben ik daar een half jaar achter

prikkel draad gebleven en daar was het heel gezellig. Een enkele keer weleens niet, maar meestal toch wel. Het is nou toevallig vandaag 28 jaar geleden, dat ik eruit kwam. Ik was er maar een half jaartje geweest, van juli tot en met december.

In september '44 toen leek de bevrijding wel te komen. Gendt was oorlogsgebied geworden en over de ellende van dit oorlogsgebied zal ik maar niet gaan vertellen, want anders staan we morgen vroeg hier nog. En evenmin over de evacuatie, dat zou te lang duren.

Toen ik terugkwam, begin juli 1945 zag Gendt er verschrikkelijk uit. Er was ontzettend veel kapot. Ik heb vroeger al eens opgezocht, met behulp hier van het gemeentehuis, wat er allemaal kapot was. Maar dat heb ik nou maar niet gedaan. Maar ik wil even zeggen, dat mij het meeste trof: er was allemaal onkruid, overal.

Van die verwoestingen wil ik toch één voorbeeld geven: onze school. Van de zeven lokalen lagen er drie helemaal in puin en 4 waren flink verwoest, maar toch herstelbaar. Weghorst had nog drie maanden werk om er vier noodlokalen van te ma-

L. SCHOOL, GENDT

Jongensschool en woning van
Meester Dinnissen, toen hij in
Gendt kwam

ken. Toen hadden we dus vier lokalen voor toen acht groepen leerlingen. We hadden voor de eerste klas een dubbele groep, want de kinderen waren een jaar en langer, sommigen een jaar en drie maanden, niet meer op school geweest. We begonnen dus met acht klassen, we hadden vier lokalen en we werkten in ploegendienst. Van acht tot tien en van tien tot twaalf, van een tot drie en van drie tot vijf. En tot september hadden we een open-

(Vervolg op pagina 22)

(Vervolg van pagina 21)

luchtschool, want er was niet aan één cm² glas te komen. Het lukte toch om glas te krijgen, we kregen uit het westland eindelijk wat kasglas. Toen moest er uitgezien worden, dat dat verbeterde en we kregen noodlokalen, d.w.z. in het Huis te Gendt hebben we een klas gehad en later nog in de klas- sen van de kleuterschool in het klooster.

Hoe het ook zij, er is direct gewerkt om nieuwe lokalen te krijgen, dat spreekt vanzelf. En zo kon in 1950 een 7-klassige nieuwe school worden geopend. Na drie jaar kregen we er weer drie lokalen bij, en later nog twee met een mooie bovenzaal en tenslotte in 1961 de gymnastiekzaal. Dit kun je wel rekenen op 23 lokalen. Dat klinkt wel gek, er zijn 11 klaslokalen. Maar als je al de andere lokalen erbij neemt, je kunt de gymnastiekzaal wel op acht lokalen rekenen, dan komen we aan 23 lokalen. Dat was van '45 tot '61 toch tot stand gebracht: van de vier kapotte lokalen tot 23 goed geoutilleerde.

Een merkwaardig verschijnsel, waar de burge- meester ook al op heeft gewezen, is dat er een snelle toename kwam van het voortgezet onderwijs, die snelle toename na de oorlog.

Er was een stijging in de oorlog, maar na de oorlog ging het snel en vlug. Een paar oorzaken: het acht- ste leerjaar en vooral de grote welvaart. Ik zou een heleboel cijfers kunnen noemen, maar dat doen we niet.

Je kunt zeggen dat het praktisch zo was: voor de oorlog, de eerste jaren na 1932 zal ik maar zeggen, was het een uitzondering als een jongen uit Gendt naar het voortgezet onderwijs ging; op het ogenblik is het een uitzondering als hij niet naar het voortge- zet onderwijs gaat.

Bij voorbeeld, op de veertig leerlingen van zo'n klas, in 1938, gingen er een stuk of zes naar het voortgezet onderwijs (meestal niet meer, ook weleens minder) en in 1955 32 van de 40 (het is daarna natuurlijk nog gestegen). Ik heb het nou alleen over de jongens. Het grootste deel ging naar de technische school en verder land- en tuinbouw- onderwijs, mulo, hbs, enz. enz. De laatste jaren krijgen we enige verandering, de laatste jaren gaat meer naar de mulo en wat minder naar het tech- nisch onderwijs. Maar ook na het voortgezet on- derwijs krijgen we dat "doorleren". Ik weet niet hoeveel diploma's die mensen, die hun verschillen- de vormen van voortgezet onderwijs hebben afge- maakt, hebben gehaald, maar heel veel.

Ik wil toch een paar voorbeelden noemen. Tussen 1930 en 1950 is in Gendt 1 heer voor on-

derwijzer geslaagd en van 1950 tot nu 10. Onderwijzeressen zijn er geslaagd tussen 1930 en 1950: 5 en nu, 20.

Kleuteronderwijzeressen: 1 en nu, 10.

Leraren aan de technische school: 0 en 10.

En zo zou ik voort kunnen gaan.

Ik zou kunnen opsommen hoeveel de hts, middel- bare landbouwschool, hogere landbouwschool enz. behaald hebben.

Maar de tijd stond niet stil. Na dit eerste voortgezet onderwijs volgde ook het hoger onderwijs, het uni- versitaire onderwijs. En dat spreekt mij nou het sterkste aan. Vanaf de Bataven tot 1952 zijn hier twee jongelieden naar de Universiteit gegaan, twee zoons van dokter Coenders, waarvan een is gestor- ven en de ander dokter geworden is. Eerst in 1952 ging de gewone jongen, dat is natuurlijk een oud- leerling, naar de universiteit. Thans zijn het er 26, die het of af hebben of op de universiteit zijn.

Als je de militaire academie erbij rekent, dan zijn het er zelfs 28, waarvan 6 dames. Er is er maar één opgehouden. Alle anderen zijn blijven studeren, terwijl toch een vrij groot percentage in het alge- meen afvalt. En hier heb ik gekozen de geboren en getogen Gendtenaren, dus niet mensen die hier zijn komen wonen enz. Dat begrijpt u wel.

Van de ouders van die leerlingen van het hoger onderwijs hadden er twee het gymnasium, twee waren bij het onderwijs, twee hadden ulo, een paar anderen hadden nog enig voortgezet onderwijs en de rest, dus de hele grote meerderheid, had alleen lager onderwijs genoten. De tijd staat niet stil. Ik geloof dat we op het ogenblik zover zijn, dat ieder die de capaciteit ervoor heeft, naar het voortgezet onderwijs gaat en ook naar het hoger onderwijs, als hij dat wenst. Ik meen dat de financiële en de standsbezwaren praktisch wel zijn opgeheven.

Dit zijn zo enkele dingen, die gaan over de intel- lectuele en culturele, als je wilt, opbouw van Gendt. Dat is ook een ontzettende grote materiële opbouw geweest. Aan al die opbouw, materieel zowel als cultureel, intellectueel enz. hebben ont- zettend veel mensen meegewerkt.

En dat gaat dan van de eenvoudige opperman of handlanger tot en met de twee laatste burgemees- ters en alles wat daartussen zit. Ik heb misschien ook iets bijgedragen. Als dat zo is, dan is dat mog- elijk geweest door de buitengewone medewerking en welwillendheid die ik altijd hier altijd heb ont- vangen. Ik kreeg de Erepenning, ik zal die Erepen- ning zien als waardering voor alles wat wij samen in Gendt hebben tot stand gebracht in de laatste jaren. Ik dank u allen heel hartelijk."

(Vervolg op pagina 23)

Na een korte pauze is het woord aan de heer **Goossen**, sprekend namens de leden van de Raad:

"Geachte Ereburger van Gendt, geachte mevrouw Dinnissen, dames en heren. Het is natuurlijk moeilijk, als twee sprekers voor u geweest zijn die ter zake deskundig zijn en die het ook nog even voorbereid op papier hebben, om dan nog iets te zeggen. Van de andere kant is het voor mij niet zo moeilijk, want ik kan me nog heel goed herinneren, dat meneer Dinnissen in Gendt kwam. Ik zat namelijk in de 7e klas van de openbare school. En toen die meneer Dinnissen kwam, vonden we dat echt niet zo leuk, want we hadden nogal wat meisjes op die school. En die moesten toen weg.

Dat was punt 1. En punt 2: we moesten 's morgens naar de kerk, dat was een uur vroeger op. 'Want meneer Dinnissen kwam van Friesland en hij was er trots op dat hij daar geweest was, maar hij zei er meteen bij: "Ik ben geen Fries, ik ben van Gelderse afkomst".

Wat hij meebracht naar Gendt was een enorme godsdienstzin, hij had een geweldige eerbied voor zijn moeder, waar hij steeds over sprak en hij bracht cultuur mee. Met die cultuur begon hij al meteen op school. Het eerste wat ik me van hem herinner, was als we aan het rekenen waren en we hadden niet zo heel veel zin meer, en dat merkte meneer Dinnissen dan wel, dan schakelde hij over op een andere zender.

Toen hadden we nog niet Veronica en Hilversum 3 en zo, maar hij had dan toch de mode om een andere zender in te schakelen. En dan kreeg je dus:

Boer Naas, die maar een boertje was,

Hij was nochtans scherp van zin,

Hij ging en kocht een zevenschot en stak er kogels in,

Want zo dacht Naas, die elke dag vijf Onze Vaders bad enz. enz.

Nou, daar ging het dan van start. Meneer Dinnissen had die school overgenomen en er moest verbouwd worden. Het werd allemaal anders dan het geweest was. Bertje Leenders was er goed mee, want hij verkocht rozenkransen en catechismussen enz. enz. En ook boekhandel Braam, de schoonouders van de voorzitter, die verkochten dergelijke attributen ook en dat ging met sprongen omhoog. Dat was de start in Gendt.

Zo langzaam aan kwam aan de andere kant een andere school met twee klassen. Meneer Dinnissen heeft het hele verhaal al verteld, daar wil ik niet op ingaan, en de voorzitter heeft het zakelijk gedeelte verteld en de verdiensten voor Gendt, Ik wou het een klein beetje aan de vrolijke kant houden. De

cultuur dan, de toneelavonden waar de heer Dinnissen keihard achter stond of die hij zelf regisseerde.

Een van de dingen die grote bewondering afgedwongen heeft van de gehele gemeenschap, dat is de moed die hij opbracht om op kermis de Vrek van Molière te spelen bij Hent Nienhaus in de bongerd op veilingkisten en met fakkels. Ja, je moet het lef maar hebben. Meneer Dinnissen had dat lef. Het slaagde ook nog, op kermis. Het was ondenkbaar, want kermis in die tijd.

Al deze, grote festiviteiten, die niemand aandurfde, daar durfde meneer Dinnissen gerust de schouders onder te zetten en het gekke was, dat hij dan ook nog altijd van die Gendtse knapen bij zich kreeg, die zeiden: "Nou, dat moeten we gewoon doen". En dat is altijd zo gebleven. Ook waren er de ouderavonden op school, die toen tot stand kwamen en zo langzamerhand uitgegroeid zijn tot hetgeen we nou kennen, gewoon periodiek ouderavonden, die nog goed bezocht worden.

Het was altijd zo, dat de heer Dinnissen daar niet alleen de pedagoog was en de leraar, maar tevens de conferencier. Iedereen voelde zich zo lekker op z'n gemak bij Dinnissen in de school, want hij kon het zo lekker brengen en zo lekker vertellen.

Dat was ook altijd met parochiefeesten en dergelijke. Als dan de heer Dinnissen het woord kreeg, dan voelde je iets van "hier is familie bij elkaar".

Wat de heer Dinnissen altijd na aan het hart lag was de begeleiding van de jongens. Zijn jongens. "Mijn jongens", zei hij altijd en als hij het op z'n Gentse deed, dan zei hij: "mien junkskes".

Onze klas bestond uit 32 leerlingen en u heeft het straks al aangehaald, in die tijd gingen er maar weinig verder leren. Bij ons in de klas gingen er twee leren en dat waren Jan Coenders en Bertus Braam. Die waren net iets beter dan Dos Evers en Bernt Goossen en Gertje de Haan en noem maar op, maar die kregen dan wel bijles, en dat hadden wij dus niet. Ze waren dus eigenlijk niet beter. Maar goed, dat waren dan de twee knapen die wel gingen studeren en meneer Dinnissen is bij de andere knapen die ook achten en negens hadden, thuis geweest. Dan kwam hij zo in de schuur -waar konijnen zaten en kippen - en stond hij met vader te praten van: Wimke, 't is toch zund van de jong, die mo'j toch laoten gaon leren. Maar daar kwam allemaal niks van, want het kon in die tijd gewoon niet.

Hij vond het altijd zo leuk als er weer iemand van zijn jongens geslaagd was en ergens in de maat-

(Vervolg van pagina 23)

schappij terechtgekomen was. Hij gaat er gewoon trots op, dat wij hier zitten. Aan de stem van de heer Dinnissen kon je horen als er weer iemand geslaagd was. Dat vond hij fijn, dat vond hij prachtig. Dat nou deze knapen overal optreden vindt hij gewoon leuk. Ik hoor hem nog een keer zeggen: "Ze hebben toen de kans niet gehad. Ze konden toen niet gaan studeren, maar uiteindelijk heb ik ze toch allemaal nog een keer teruggezien in een behoorlijke positie". En deed hem dan gewoon goed.

Het karakter van de heer Dinnissen is door de voorzitter al geschilderd. In dat verhaal van de heer Dinnissen zelf hebben we het kunnen beluisteren. Niet alleen de onderwijzman en de cultuurman, maar het ware karakter is ook nog een keer naar voren gekomen tijdens de oorlog. Want mijnheer Dinnissen heeft dan straks wel gezegd: "Het was nog niet zo erg tussen dat prikkeldraad", maar het was wel heel erg, meneer Dinnissen. Wat u gedaan heeft als verzetsman, dat mag gerust nog eens een keer extra verteld worden. U was bij die unie een hele grote kei en ze hebben u heus niet voor niks thuis opgehaald en achter dat prikkeldraad gezet! U hebt zeker ook daar hele grote verdiensten.

Toen u eenmaal gepensioneerd was, bleef u toch nog steeds de vinger houden bij het onderwijs. Alles dat met onderwijs te maken had, had uw belangstelling. We zagen u nog wel eens terug op de tribune, als er iets van het onderwijs in de raad te bespreken was. Zeer recent is dat de N.K.V. een stelling gedeponereerd heeft van gelijke kansen voor iedereen". En wie trok er het eerste aan de bel? Dat was de heer Dinnissen. Want die wou dan wel eens graag die "Ruim Zichtjes" hebben, waar dat allemaal in stond en die wou dan weleens even weten wat er in Elst besproken was. We hebben het straks al gehoord; ik neem aan dat hij na Ruim Zicht en alle artikeltjes in de Gelderlander al bezig geweest is met straks ons te bewijzen: dat was het toen en dit is het nu. U hebt er al een voorproefje van gegeven en we zien dat met belangstelling tegemoet, heer Dinnissen.

Om een lang verhaal kort te maken. Ik mag u namens al mijn collega's hier hartelijk danken voor alles wat u deed voor ons persoonlijk, wat u deed voor de school en wat u deed voor de hele Gendtse gemeenschap. Die Erepenning is volgens ons ten volle verdiend. Vanaf deze plaats namens allen heel hartelijk proficiat."

Feest met Open Monumentendag

Al eens eerder geweest op de Culturele Manifestatie in kasteel Doornenburg? Dan weet u dat dit altijd al een feest is. En altijd wordt die manifestatie tegelijk met de Open Monumentendag gehouden. Die Open Monumentendag (2° weekeinde in september) heeft dit jaar landelijk als thema Feest. Er is dit keer dus dubbel feest in onze gemeente.

In Lingewaard worden op zondag 10 september de bloemetjes buiten gezet. In Kasteel Doornenburg van 11.00 tot 17.00 uur en op veel andere plaatsen in heel Lingewaard in de loop van die middag. Bij De Kinkelenburg in Bemmelen worden dan regelmatig rondleidingen gehouden en is er een optreden van Animuse; bij boerde-rij 't Meer in Angeren zijn er o.a. optredens van dweilorkesten als De Deurdweilers en Hupke Herrie; in het Dominicaans Activiteiten Centrum in Huissen zingen net als in het Hervormde Kerkje in Gendt diverse plaatselijke koren; het kerkje in Ressen is met als thema 'oogstfeest' feestelijk aangekleed. In Kasteel Doornenburg presenteren de historische kringen van Doornenburg, Gendt en Huissen in de Ridderzaal een tentoonstelling met foto's van feesten en in een vitrine feestelijke voorwerpen. Er zijn weer gratis punchballen voor de kinderen. Kortom, er is teveel om op te noemen. Bovendien is het Nationale Orgeldag, dus de liefhebber van orgelspel kan in diverse kerken aan zijn trekken komen. In de weekbladen en op de website www.lingewaard.nl zal het hele programma tijdig gepubliceerd worden. Zet het in ieder geval in de agenda: zondag 10 september 2006: Feest in Lingewaard. Yvonne de Boer

3e keer, de explosie

Na de artikelen hierover in de Ganita's Mare van 2005-3 en 2006 1, ontvingen we nogmaals een reactie. Deze keer ontvingen wij een aantal foto's, genomen bij zeer laag water in 1983 door J.Lelie en door J.Buylincks aan ons overhandigd. Hieronder hebt u een aanblik op een van de wrakken, 86 jaar na de ramp.

Onderstaand een foto van een momentje tijdens onze stadswandeling in Nijmegen, op 21 mei laatstleden.

Een mannelijke Mona Lisa

Al jaren proberen we wat meer aan de weet te komen over het portret dat intussen bij ons in de burgemeesterskamer hangt. De potloodtekening werd ooit buiten bij het oud-papier tijdens een eerdere verbouwing ofwel aanbouw aan het gemeentehuis gevonden. Lang geleden, nog voor het Villa Ganita werd. Hoewel het een fraaie tekening was, had die erg geleden en zat vol vochtvlekken. Een lijst ontbrak. Bij de gemeente was de herkomst onbekend en wij mochten ons zonder bezwaar erover ontfermen.

Bij de opening van ons vroegere kringgebouw, weet u nog wel Marca XX, hing de tekening ingelijst en wel aan de wand met eronder de vraag: Wie weet wie de persoon is die hierop staat? (**zie foto op de volgende pagina**). Het portret heeft daarop tijdenlang in ons vorige kringgebouw gehangen, zonder dat iemand zich gemeld heeft.

Ons portret

De betreffende persoon is tot borsthoogte afgebeeld. Het is een imposante, flamboyante man, met golvend haar en een twinkeling in de ogen; een zweem van een glimlach rond de mond. Een deftig, wat zwierig uiterlijk; zo te zien een echte notabele of magistraat. Het portret is rechtsonder gesigneerd. Met enige moeite is L. Vintcent te lezen en fec. Fec. is een afkorting van fecit = heeft het vervaardigd. Daaronder G. of C. de Cocq of Goeij, C^o + ? en een jaartal 1844; dit alles moeilijk en slechts met een loep leesbaar (door ons niet duidelijk te maken met een foto).

Van der Goes?

Lange tijd is gedacht dat de persoon misschien burgemeester A.H. van der Goes was, van 1852-1872 burgemeester van Gendt. Waar denk je anders aan bij een portret in of bij een gemeentehuis en de moeilijk leesbare naam Go...? In onze portretgalerij van burgemeesters hebben we een afbeelding van die burgemeester Van der Goes. We hebben er zelfs ook een van zijn zoon, want vader en zoon waren na elkaar burgemeester van Gent, toen nog zonder dt. Vader, die qua ambtsperiode het meest in aanmerking komt gezien het jaartal op de tekening van 1844, lijkt in onze burgemeestersgalerij qua uiterlijk op Pa Pinkelman. Hij heeft een kalend hoofd en een ringbaard. Slechts een enkeling denkt een gelijkenis met ons portret te ontwaren. Zijn opvolger en zoon, J.F.A. v.d. Goes, burgemeester van 1872-1892, is in onze galerij een vrij jonge vent met een bos haar op zijn hoofd. Maar hij komt al qua tijd niet meer in aanmerking. Het Rijksbureau voor Kunsthistorische Documen-

tatie heeft een foto van een G.F.A. v.d. Goes, volgens opschrift burgemeester van Gent, in een boek met Burgemeesters van Gelderland van 1853 tot 1878, aangeboden aan regent Van Limburg van Stirum, onder nr. 48. (Foto is besteld en wordt in de volgende Ganita Mare gepubliceerd). Deze, wat oudere man heeft nog maar een randje haar rond een verder kaal hoofd en lijkt op een echte ambtenaar. Een nieuw raadsel. De voorletters kloppen niet en ook deze man lijkt in niets op onze afbeeldingen, noch op de tekening. Maar die tekening zou toch iets met Gendt van doen moeten hebben, want waarom komt het portret anders bij het oude gemeentehuis vandaan? Zou het misschien de burgemeester kunnen zijn die voor Van der Goes in ambt was, J.G.W. Merkes? We kennen wel een portret van zijn zoon, jhr. J.G.W. Merkes, die door Willem II in de adelstand werd verheven. Het is moeilijk te zeggen of bepaalde gelaatstreken overeenkomst vertonen. Ze hebben wel allebei een hoog voorhoofd en krullend haar.

Rijksbureau voor Kunsthistorische Documentatie

Pas geleden bracht ik daarom een bezoek aan het Rijksbureau voor Kunsthistorische Documentatie in Den Haag in de hoop wat meer te weten te komen. Dat bureau heeft het grootste overzichtsarchief ter wereld van alle beeldende kunstenaars in Nederland en daarbuiten, met (foto)documentatie over henzelf, hun werk en de daarop afgebeelde personen. Ware hun archief helemaal compleet, dan zou je meteen alles wat een bepaalde kunstenaar gemaakt heeft in foto's en/of documenten terug kunnen vinden. In de praktijk werkt dat helaas altijd anders; er ontbreekt het nodige. Uiteindelijk ben ik toch wel wat wijzer geworden en wel over de maker: Lodewijk Anthony Vintcent. De handtekening op ons portret is nagenoeg identiek met zijn signatuur van andere werken, waarvan het rijksbureau een afbeelding heeft dus hij is onomstotelijk de schepper. Het bureau heeft wel enkele afbeeldingen van zijn werk en wat documentatie over Vintcent, maar beperkt. Ons portret ontbreekt bijvoorbeeld al. Ze willen dus graag een foto en meer informatie van ons ontvangen.

Wij vervolgen dit onderwerp op pagina 28

Lodewijk Anthony Vintcent

Hij werd op 23 juni 1812 in Den Haag in goede omstandigheden geboren. De omschrijving spreekt van "deftige ouders". Hij had artistiek talent en was vlug van begrip en werd daarom al vroeg leerling van de schilder B.J. van Hove. Toen hij 16 was, werd al een schilderij van hem, een turfzolder voorstellende, op een tentoonstelling in Den Haag ingebracht en spoedig daarna verkocht. Heel wat anders dus dan zijn bijna naamgenoot Vincent van Gogh, die tijdens zijn leven niets verkocht. Zodra de bekende schilder C. Kruseman van een verblijf in Italië teruggekeerd was, kwam Vintcent bij hem in de leer. Hij verkeerde al gauw met hem op vriendschappelijke voet en leerde veel door in zijn portretten de handen, achtergronden en kostuums te schilderen. Vanaf 1828 maakte hij ook steeds meer eigen werk, zoals genrestukken als "Boerenherberg met figuren" en "Een invalide" en historiestukken als "Jan van Eijken, zich moedig tegen de Spanjaren verdedigende" en "De dood van Willem I", dat door Copes van Cattenburch aangekocht werd, die toen burgemeester van Den Haag was na een carrière bij de overheid op belasting en financieel gebied. In Den Haag is nog de Copes van Cattenburchlaan naar hem vernoemd. Vintcents leermeester C. Kruseman, kreeg van hem als cadeautje het "Bezoek bij een arme familie". Vanaf 1831 begon hij te tekenen en deze tekeningen met crayon vonden gretig aftrek. Hij werd steeds bekender en werd steeds meer gevraagd voor portretten. Hij werd geprezen om zijn treffende gelijkenis van de geportretteerden en zijn "doelmatige vleesbehandeling" en vaardige stofuitdrukking. Er schijnt een zelfportret, afm. 58 x 47 cm, uit 1836 van hem in bezit van het Gemeentemuseum in Den Haag te zijn. Het toont hem met baard en snor, in de rechterhand een penseel en in de linkerhand een palet. In het Rijksbureau voor Kunsthistorische Documentatie is een foto van een ander portret van zijn hand, waarschijnlijk burgemeester Copes van Cattenburch voorstellende, uit 1838, dat qua stijl sterk lijkt op het onze (zie foto). Overigens blijkt in het archief van Copes van Cattenburch (nu in het Nat. Archief) weer een brief van Van der Goes aangetroffen (zou verder onderzocht moeten worden of de wereld zo klein is dat dit onze burgervader is en wat hij wilde). Inmiddels was Vintcent getrouwd en vader geworden. Zijn moeder, "door rampen getroffen", maakte deel uit van zijn gezin. Welke rampen het betrof wordt niet duidelijk, maar zijn vader ontbreekt, dus of het met diens dood te maken had? Hij gaf les aan de schilder J.C. d'Arnaud Gerkens (1823-

1892) en de negen jaar jongere Willem Valter (1821-1847), die ook een leerling van Kruseman was en bekend is als landschapsschilder. Dit is geen genre dat Vintcent beoefend schijnt te hebben, dus zijn lessen zullen waarschijnlijk op tekengebied zijn geweest. Zelf volgde hij af en toe ook nog de lessen op de Teekenacademie. Sommigen denken dat hij in lichte mate aan kleurenblindheid leed; zij denken dat te zien aan bepaalde kleurschakeringen in zijn werk. Hij was succesvol, maar zijn gezondheid werkte niet mee. Hij schijnt al jaren zwak en ziekelijk te zijn geweest en al lezende krijg je de indruk dat dat niet alleen lichamelijk, maar ook psychisch was. In 1837 vertrok hij voor even naar Parijs "voor ontspanning en opwekking". Daar maakte hij de "Rustende Savoyaard" die een plek kreeg in het kabinet van de koning. De term Savoyaard, waarmee eigenlijk een inwoner van Savoye (Italië) bedoeld wordt, werd veel gebruikt als omschrijving voor "schoorsteenvegetje". Volgens zijn critici toont dit werk al zijn sombere en droefgeestige stemming. In 1841 maakte hij nog "Een oude vrouw in de bijbel lezende", "Een stadsapotheek" en enkele tekeningen, maar begin 1842 kreeg hij tuberculose ofwel de toring, waaraan hij op 6 mei 1842 na een zware strijd op dertigjarige leeftijd overleed. Zijn critici lijken zijn genrestukken als "Rustende Savoyaard" en ander werk als "De jonge Savoyaard, zijn land verlatende", met de weemoedige, grote ogen van het jongetje in dezelfde categorie te scharen als bijvoorbeeld in onze tijd het huilende zigeunerjongetje. Ze noemen ze overdreven romantisch. Zijn Macbeth tekeningen vinden ze weer een macabere sfeer uitstralen. Vintcent moet echter als kind van zijn tijd gezien worden. En die tijd is nu eenmaal een mengeling van stijlen die bekend staan als Romantiek en Neoclassicisme. Het ene is een kleurige, sentimentele stroming met een voorkeur voor folkore, vreemde volken en verhalen uit de middeleeuwen en het andere is een aanhanger van de Griekse en Romeinse Oudheid met een stijl waarbij de tekening en niet de kleur de overhand heeft. Zijn critici noemen zijn romantische ziel zowel zijn kracht als zijn zwakte en dan denken ze natuurlijk aan zijn genrestukken. Zijn genrestukken, die in zijn tijd toch veel waardering gekregen hadden. Ze vragen zich af of hij ooit aan die wat overdreven romantiek had kunnen ontstijgen. Door zijn vroege overlijden is dit een hypothetische vraag gebleven. Op zijn begrafenis op Eikenduinen in Den Haag werd hij geroemd om zijn fijngevoelige, oprechte en bescheiden karakter. Om de troost en bijstand aan moeder en broers, om zijn vermogen om geheimen te bewaren. De dichter Calisch droeg bij deze plechtigheid het vol-

gende gedicht op:

Neen bij dit graf geen lof, waar woord en stem ontbreken!...

*Hier voegt de stille traan om zo veel stille deugd;
Hier moogt alleen de rouw van 't nokkend harte spreken*

Om 't smartelijk verlies van zul een schoene jeugd.

Rust lieveling der Kunst en edel mensch te gader!

Gij met Uw fijn gevoel, Uw rijkbegaafd verstand.

Rust tederminnend zoon! Rust brave man en vader!

Rust Vriend!... Door Deugd en Kunst kwaamt Gij den Hemel nader!

Die leeft als Gij rijpt vroeg voor 't beter Vaderland.

De onderste signatuur.

Met een loep is als jaartal toch duidelijk 1844 te ontwaren. Dat is een discrepantie, want Vintcent is al in 1842 gestorven. In datzelfde jaar is een nécrologie over hem in de Kunstkronyk verschenen. Het is dus niet aannemelijk, dat het portret door hem in 1844 gemaakt is. Maar dan kan ook de moeilijk leesbare naam vóór het jaartal eigenlijk niet op de afgebeelde persoon slaan. Die kan nooit in 1844 model gestaan hebben. Er is slechts één oplossing. Dat het portret in aanzet door Vintcent gemaakt is en dat het later, na zijn dood, door een ander in 1844 voltooid is. En inderdaad, tegelijk met hem is tijdens zijn leertijd bij B.J. van Hove ook een zekere Cornelis de Cocq (1815 Monster - 1889 Den Haag) opgeleid. Hij wordt alleen vernoemd als schilder, in tegenstelling tot Vincent, die naast schilder ook tekenaar, etser en lithograaf wordt genoemd. Maar ook een schilder moet in eerste instantie kunnen tekenen. De Cocq heeft fijn uitgewerkte romantische interieurs met figuren, portretten, maar vooral stillevens met bloemen, vruchten en dood wild op zijn naam staan. Het lijkt erop, dat De Cocq een paar jaar na Vintcents dood een tekening van hem voltooid heeft, misschien wel op verzoek van de geportretteerde zelf. Wie die persoon echter was met zijn Mona Lisa-glimlach blijft vooralsnog, net als Mona Lisa zelf, een raadsel. Het zou heel misschien dus oud-burgervader J.G.W. Merkes kunnen zijn, die, "whats in a name" toevallig gehuwd was met ene Margaretha Sybilla Cock. Misschien gaat verder spitwerk bij de schilder De Cocq nog wat opleveren.

Ivonne de Boer

Bibliografie:

J. Immerzeel, *De levens en werken der Hollandsche en Vlaamsche kunstschilders etc.*, 1842, dl. 3, (1843), p. 196-197

J. Knoef, *Een eeuw Nederlandse schilderkunst*, A'dam 1948, p. 64

Kunstkronyk, 2 (1841/42), 's Gravenhage 1842, p. 93; *Nécrologie L.A. Vintcent*

P. Scheen, *Lexicon Nederlandse Beeldende Kunstenaars 1750-1950*, Den Haag 1969-1970, 2dl.

G.H. Marius, *De Hollandsche Schilderkunst in de 19e eeuw*, 1920, p. 26, 42-43, 87, 109

A. Plasschaert, *Geschiedenis der Hollandse Schilderkunst*, 1923

Burgemeester A H van der Goes 1852 - 1872

Burgemeester J.F.H. van der Goes 1872 - 1892

Feest met Open Monumentendag

Al eens eerder geweest op de Culturele Manifestatie in kasteel Doornenburg? Dan weet u dat dit altijd al een feest is. En altijd wordt die manifestatie tegelijk met de Open Monumentendag gehouden. Die Open Monumentendag (2^e weekeinde in september) heeft dit jaar landelijk als thema Feest. Er is dit keer dus dubbel feest in onze gemeente.

In Lingewaard worden op zondag 10 september de bloemetjes buiten gezet. In Kasteel Doornenburg van 11.00 tot 17.00 uur en op veel andere plaatsen in heel Lingewaard in de loop van die middag. Bij De Kinkelenburg in Bemmel worden dan regelmatig rondleidingen gehouden en is er een optreden van Animuse; bij boerderij 't Meer in Angeren zijn er o.a. optredens van dweilorkesten als De Deurdweilers en Hupke Herrie; in het Dominicaans Activiteiten Centrum in Huissen zingen net als in het Hervormde Kerkje in Gendt diverse plaatselijke koren; het kerkje in Ressen is met als thema 'oogstfeest' feestelijk aangekleed. In Kasteel Doornenburg presenteren de historische kringen van Doornenburg, Gendt en Huissen in de Ridderzaal een tentoonstelling met foto's van feesten en in een

vitrine feestelijke voorwerpen. Er zijn weer gratis punchballen voor de kinderen. Kortom, er is teveel om op te noemen. Bovendien is het Nationale Orgeldag, dus de liefhebber van orgelspel kan in diverse kerken aan zijn trekken komen. In de weekbladen en op de website www.lingewaard.nl zal het hele programma tijdig gepubliceerd worden. Zet het in ieder geval in de agenda: zondag 10 september 2006: Feest in Lingewaard. **Ivonne de Boer**

Lena Salemink

Ik ben toevallig in bezit van een brief van Lena, geschreven in 1952. Ze was toen al 6 jaar in nieuw Guinea. **Enige fragmenten eruit:** Echt missieleven hier. Zit hier echt tussen de wilden! Hou er wel van. Voor de middag ga ik naar school. Heb een klas van plm. 30 jongens, van 12 tot 18 jaar oud. Maar goed dat ik tussen de jongens groot gebracht ben, komt me nou goed van pas. Anders wel goede kerels, mijn jongens, hoor! Niet dom, leren graag.

We hebben hier een grote boerderij erbij en veel land. We zijn altijd druk op het land. Winter kennen we hier niet. Het klimaat is hier erg fijn. Nooit te heet, nooit te koud. Momenteel hebben we veel regen.

Kanakken wonen hier veel. Elke zondag komen er wel 4000-5000 naar de kerk. We hebben een grote kerk, die twee maal propvol is. De mensen brengen hun hele hebben en houden mee naar de kerk. Moeders met baby's, katten, honden, varkens, witte papagaaien. De mannen brengen hun bijlen, speren, messen mee. Met al dat vee in de kerk is het nu eenmaal niet zo muisstil en dan al die baby's nog. Gelukkig dat kanakken geen koeien hebben.

Maar ja, een mens went overal aan. Je moet niet denken dat onze "dames en heren" mooi gekleed gaan. Zoiets als Adam en Eva hadden. Alles wat ze aan kleding nodig hebben vinden ze bij Moeder natuur. Voordelig hè?

De Kanakken kennen geen wasdag. En over het algemeen houden ze er een goed leventje op na. Moeder de vrouw werkt nog het meeste. Heel veel mannen hebben 3-4-5-en meer vrouwen. Hoe ze er mee klaar komen weet ik ook niet. Zo nu en dan vliegen ze elkaar in het haar.. Hoe kan het ook anders?.

*Ein hartliches Groot mit de 'bergen van
Nieuw Guinea van my oud Langshaar.*

Harrie Scholten

Aanwinsten

Aangeschaft 2 eenvoudige maar passende boekenkasten voor onze bibliotheek in de burgemeesterskamer. (Kom maar eens kijken)

Ontvangen van: Ruud Vos: Een gevonden baksteen met inscriptie: 10 X Triathlon Gendt. De steen zou dus van 2003 moeten zijn.

Van Joke Witjes: foto's Mariaschool.

Van Mw E Rotmans-Rensen, foto's Mariaschool

Van J. Buylinckx, foto's explosie eind 19e eeuw.

Van Mw Janssen-Arends, 10 bidprentjes.

Van Hist Kring Doornenburg: 30 biprentjes.

Van Mw Tonnie Juffermans-Janssen: 5 boeken, 3 feestgidsen en nog wat meer.

Van Henk Evers: Medaille Koningin Emma 50 jr. en het fotoboek Leven en Wonen in St. Jozef.

Van Mw Nellie Hooyman-Verhoeven: foto's E meisjesklas en 1 kleuterklas.

Van boekhandel Polman, Bommel: foto's van de presentatie van het boek van Wim Otemann.

Van A. Giesen boeken en kasboeken steenfabriek.

Van Tom Nahon, boek Erfgoed van Nederland en 2 boeken Gendt 750.

Van Willem Rasing: "Jaargang van: De Nederlandse Genealogische Vereniging en jaargang van "Gens Nostra". **En natuurlijk vonden wij alles fijn.**

Apologische spreekwoorden. (tegenstellingen)

Wij zullen ze wel krijgen zei de advocaat en dacht aan de Euro's.

Als je het mij leert, kan ik het ook zei de kikker, toen er een vink floot.

Dat kan ik ook zei de dienstmeid en ze sliep tot 8 uur.

Ik heb een rijken oogst in de schuur, zei de vrije, maar hij wist niet waar ze stond.

Amen zei de predikant, want hij wist niet meer.

Het regent ginds ook zijn laurent en hij liep maar zachtjes door.

Welkom Nieuwe leden

Uit Gendt, tenzij anders vermeld

Riet Berends

Tonnie Peters

H A van Kootwijk, Wierden

Frits Hendriks

Mw Maria Milder, Bergen

Mw S>leenders

Mw Riet Berends

W. Geurtz

H. van Kootwijk, Wierden

Tonnie Peters

Mw Nieske Wiltink-Ederveen

G.J. Teunissen

F. Hendriks

Oud en nieuw nieuws

Ganita mare is het contactorgaan van de Historische Kring Gende.

Het lidmaatschap van de H.K.G. bedraagt € 15.= per jaar.

Daarnaast heeft u de keuze om een abonnement te nemen op het jaarboek "Terugblik", dat onder auspiciën van 5 historische verenigingen uit de Betuwe in 't late najaar wordt uitgegeven. De kosten van dit abonnement zijn € 6.=. (Minstens € 3.= voordeel ten opzichte van de losse verkoop).

Ganita mare verschijnt drie maal per jaar voor de 478 aangeslotenen en 27 ruilleden en instellingen. Samen dus 505

De vaste openingstijden van ons onderkomen zijn van september tot en met juni: elke maandagavond van 20.00 uur tot 22.00 uur en elke woensdagmorgen van 9.30 uur tot 12.00 uur.

Colofon:

Secretariaat: Yvonne de Boer

Waterwolf 31

6681 TH Bommel

☎ 0481 422400

e-mail historischekringgent@betuwe.net

Redactie Ganita mare: Harrie Scholten

H. Braamstraat 2

6691 ZD Gendt

☎ 0481 421503

website

www.historischekringgent.nl

**Huisvesting: in Villa Ganita
Nijmeegsestraat 19, 6691 CK Gendt**

Betalingen:

Hist. Kring Gende te Gendt

bank 1164 26 705 giro 23 35 165

Welkom op de maandagavond vanaf 2000 uur en op de woensdagmorgen vanaf 0930 uur.

Al is het alleen maar voor de koffie

Ook welkom tijdens het kersen feest bij de foto-
tentoonstelling in de Leemhof